

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 24th, 1964 - No. 643 - 19th YEAR OF PUBLICATION

De mensen moeten een antwoord

Dezer dagen zagen wij in een Amerikaans tijdschrift een foto afgedrukt, waarop twee studenten stonden afgebeeld, die zich bezig hielden met een radio-telescoop, waarmede zij trachtten landingsplaatsen te vinden op de maan.

Zeer waarschijnlijk zal iedereen zonder bijzondere interesse over deze woorden heen lezen. Landingen op de maan of bemande ruimteschepen zijn uitdrukkingen geworden, die ons helemaal niet meer verbazen. Wij zijn er volkomen mee vertrouwd geraakt en iemand zal iets anders moeten zeggen, willen wij nog verrast opkijken.

Toch is het niet geheel zonder betekenis.

Het duidt er op, dat de mensheid zich al meer meester weet op de aardbol. Natuurlijk is de wetenschap nog niet uitgestudeerd op onze planeet, maar veel verrassingen worden toch niet meer verwacht. Het ziet er in ieder geval naar uit, dat men voor onderzoeken en experimenten op de aarde niet voldoende armslag meer heeft.

Dit zou dus betekenen, dat wij ons hier nu wel aardig thuis voelen. Op enkele uitzonderingen mischien na, verwachten wij geen geheimen meer. Er zijn hier niet veel dingen meer, van wier bestaan wij niet op de hoogte zijn. En als er nieuwe dingen of nieuwtjes zijn, dan hebben wij tegenwoordig zulk een snelwerkend systeem van communicatiemiddelen, dat wij van moment tot moment weten, wat er elders op de wereld gebeurt, waar dit "elders" dan ook maar mag zijn.

Kijk er maar eens een willekeurig nummer van een dagblad op na. Hoeveel berichten uit hoeveel verschillende delen van de wereld over hoeveel verschillende onderwerpen worden ons dagelijks niet gepresenteerd? Het is daarom geen wonder, dat wij wereld-wijd-georiënteerd zijn. Daaraan ontkomt vrijwel geen enkel gebied van menselijke activiteit. Cultureel en wetenschappelijk wisselen wij kennis en ervaring uit. Economisch leeft geen enkel land meer op zichzelf. Nationale strijdkrachten worden overal ter wereld aangetroffen. De politiek wordt meer door een continent, dan door een land beïnvloed: wij hebben de Verenigde Staten van Amerika, en de Verenigde republieken van de Sovjet Unie, en de Verenigde Staten van Europa zijn in de maak, ook al gevoelt de Gaulle er nog niets voor. Maar het is niet te stuiten. Wij spreken zelfs al over een wereld-diakonaat.

Tegelijkertijd zitten we er een beetje mee. Wij gevoelen allen wel, dat wij meer op elkaar aangewezen worden, dat wij samen als mensen veel meer een "community" gaan vormen, maar wij weten niet goed hoe wij het hanteren moeten. Niemand wil graag zijn identiteit verliezen, en toch gevoelen wij het dat het die kant op gaat. Alles komt meer en meer in het teken van de massa te staan, en het eigen karakter van personen, organisaties, volken en kerken wordt al minder scherp belijnd.

Als wij hier even goed over doordenken, ontmoeten wij hier een moeilijk probleem. Enerzijds wordt de aarde ons al meer vertrouwd, zij wordt al meer ons terrein, dat wij beheersen en dat wij dienstbaar maken. Anderzijds bekruipt ons het onbehagelijke gevoel, dat wij er eigenlijk geen bestemming aan kunnen geven. Goed, wij hebben de aarde, maar wat moeten wij ermee? Moeten wij er schouderophalend aan voorbij gaan en in defaultisme de zaak maar laten voor wat het is? Ongetwijfeld is dit het standpunt, dat velen thans innemen. Er zit stellig iets fascinerends in wetenschappelijk onderzoek, maar waar het ons uiteindelijk toe leiden zal, is een vraag, die nog niet geheel beantwoord is.

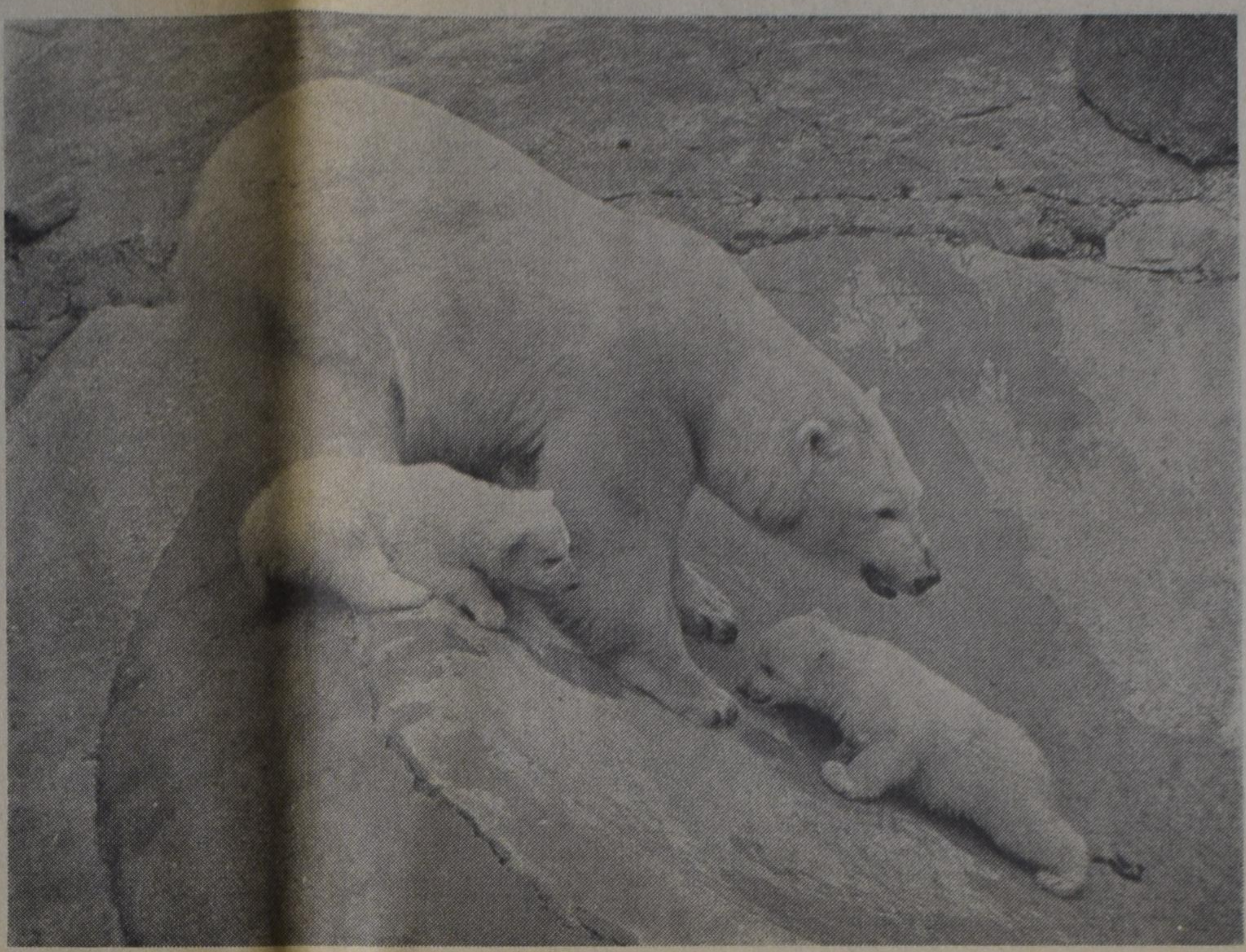
Men zegt, dat er een opvallende belangstelling voor religie valt waar te nemen over de gehele wereld. Misschien is dit ook wel zo. Maar indien dit zo is, dan zou het wel interessant zijn om na te gaan, waaruit die belangstelling voortkomt. Hoe komt het dat de mensen in drommen opkomen naar massameetings en een ongewone belangstelling aan de dag leggen voor een boekje als "Honest to God" van de Anglicaanse bisschop Robinson?

Wij wagen een poging om een antwoord te zoeken. Alleen het constateren van een zekere hulpeloosheid bij de mensheid is niet voldoende. Als wij alleen maar kunnen zeggen, dat de mensen opvallend gevorderd zijn in het inbezit-nemen van de aarde, en dat het gemeenschapsgevoel zich in gelijke pas heeft ontwikkeld, is dit nog geen antwoord. Het is alleen een constateren van een feit.

Het klinkt wel erg arrogant, maar toch durven wij het zeggen, dat de christenen het antwoord hebben. Zelfs tegenover een man als Bisschop Robinson, zouden wij willen zeggen: christenen hebben het antwoord, zelfs "in all honesty to God". Het is nu alleen maar de vraag of wij als christenen ons daar nog genoeg van bewust zijn. Het is maar de vraag, of wij ook ons christendom niet te veel hebben aangepast aan de moderne tijd en de kracht ervan gezocht hebben of zoeken in de "gemeenschap". Hebben wij als christenen nog een eigen identiteit, nog een eigen karakter en een eigen stijl, of is ook onze visie verbleekt in conformiteit aan de massa?

Wij mogen hier wel een voorbeeld aanhalen. Tijdens de bekende synode van 1618-1619 hebben de toenmalige kerken een breedvoerig geschrift opgesteld, waarin zij nauwkeurig wilden luisteren naar de Bijbel en daarin een antwoord zochten tegen het Arminianisme, een dwaling die toen ter tijd sterk was, maar vandaag mischien nog wel sterker. De kerken hebben er toen niet voor teruggeëind om te spreken over het doel van de schepping en over God's verkiezing. Dit geschrift is — althans wat de titel betreft — bij ons steeds goed bekend. Wie heeft er niet gehoord van "De Vijf Artikelen Tegen de Remonstranten" of "The Canons of Dordt". Dit geschrift heeft nog steeds een eervolle plaats in de "Drie Formulieren van Enigheid" en zij sieren nog vele bases van vele verenigingen. Maar in hoeverre is de overtuiging — of mogen wij zeggen "belijdenis" — nog onze overtuiging en nog onze belijdenis? Wij kunnen het ook anders zeggen, en zonder enige overdrijving: hetzelfde geschrift komt nog wel in ons kerkboek voor, maar wordt in de praktijk als onbruikbaar veelal terzijde geschoven.

Het gaat ons natuurlijk niet alleen om de Vijf Artikelen. Dit is slechts een voorbeeld. Maar het gaat er ons wel om, dat wij ons enerzijds bewust moeten zijn van de uitdaging, die de wereld van vandaag ons biedt en anderzijds van het grote arsenaal, dat ons ter beschikking staat. Daar behoeven wij geen wetenschappelijke

VOORJAARSBEELD !

De ijsberentweeling Tiyak en Ineak, die in december 1963 is geboren in het gezin van moeder Maya en vader Nanook in de Engelse dierentuin van Whipsnade, Bedfordshire, is, gelokt door het milde weer, twee weken eerder dan verwacht, tevoorschijn gekomen uit het berenhol, waaruit kleine beertjes gewoonlijk pas na bijna vier maanden komen waggelen. Foto: Moeder Maya wijdt de kleintjes in in de geheimen van het klauteren.

mensen voor te zijn, maar daar moeten wij wel Bijbel-gelovige mensen voor zijn. Het is geen arrogantie, maar het is wel eerbiedige dankbaarheid, als wij zeggen, dat wij het antwoord hebben. Wij zijn bezig iets te verliezen als wij het dogma onbruikbaar vinden en als wij "beginself" een lelijk woord vinden.

Als wij goed om ons heen zien, is het alsof God ons toeroept: zie toch, hoe de wereld smakt naar een antwoord en zie toch hoe jullie het antwoord in Mijn genade hebben gekregen!

Dat de wereld de onze geworden is, dat vele van de geheimen ontsluit zijn is precies wat God bedoelde, toen hij de aarde aan de heerschappij van de mens overwierp en wat door het werk van de Heiland weer mogelijk is geworden. En als men er eigenlijk geen raad mee weet, is het omdat de mensen God niet meer als het doel van alles in het leven zien.

Jona is geen legendarische figuur uit het grijze verleden. Jona was een man, die het antwoord had en het niet wilde doorgeven. Het is hem duur te staan gekomen. Wij hebben tevens het antwoord, niet om daarmee onszelf gelukkig te prijzen, maar om het te spreken, daar waar God ons plaatst.

D.F.

INGEZONDEN

Nederland - Indonesie

Mijnheer de redakteur,

Een verslag van de situatie hoe momenteel Indonesië er voor staat, werd ons lezers van C.C. in het blad van vorige week gegeven. Hierin hebben wij weer even een blik mogen slaan hoe de situatie tussen Nederland en Indonesië er uitziet — Mr. Dr. Soebandrio is in Nederland aangekomen om besprekingen te voeren met regeringsautoriteiten in ons oude vaderland — vergezeld van zijn vrouw, maakt hij dit uitstapje. Op de foto gezien, een stel keurige en wellicht onderlegde mensen. Als ment het Indonesische volk kent, zien Mr. en Mrs. Soebandrio er niet uit als onontwikkeld, zoals in vroeger jaren onze huisboy en baboe, welke bij ons werkten, eruit zagen.

Ook in het vooruitzicht ligt, dat straks ook de "grote baas" Mr. Soekarno het plan heeft naar Nederland te gaan, voor besprekingen. Mr. Soebandrio effent dus het pad alvast voor zijn President.

Inderaad, zou het zijn dat Nederland, het ministerie, alzo het Ned. volk erop gesteld zijn, dit bezoek te ontvangen?

Het is wel een zeer grote stap voor Mr. Soekarno, U voelt dit allen, daar wij toch allen weten, wat Mr. Soekarno en zijn helpers ons oude vaderland hebben aangedaan. Het ligt voor ons allen nog zo kort in het verleden. Het uit Indonesië werpen van de Nederlanders, welke daar zulk groot en moeilijk werk hebben gedaan, in de loop der jaren. Al heeft men slechts een klein deel van Indonesië gekend, weet men dat de Nederlanders dit rijke handelsgebied opbouwden, en dat er enorm veel gewerkt is o.a. met het aanleggen van ondernemingen, palmolie, rubber, suiker, vezel, en wat niet al! Vooral op Java is dit eiland zo goed als geheel productief gemaakt. Handen en hoofden van duizenden Nederlanders hebben hun beste krachten gegeven om het oude Indië groot te maken. Van de vruchten, welke deze arbeid opleverden, hebben vele landen kunnen profiteren.

Ik zelf heb slechts enkele jaren op een palmolie-onderneming gewoond, dit was ruim 30 jaren geleden. Toch daar op Sumatra Oostkust waren enorm grote dingen tot stand gekomen. Hoe mooi waren die ondernemingen onderhouden. Inlandse werkers, meest Javanen, (daar op Sumatra Oostkust). Het belangrijkste werk was daar wel, het schoonhouden der ondernemingen, en op goede tijden oogsten van de productie, de bewerking in de fabrieken, verzending der producten naar vele landen. We weten, dat vooral op Java vele hoger onderwijscholen zijn gesticht. Hierdoor zijn vele inlanders opgeleid voor groter werken dan de man die met de patjol het schoonmaakwerk op de onderneming deed.

Welnu, wij geloven het, dat in Indonesië armoe heerst, en zelfs mensen van honger sterven — erg is dit, maar erg is ook, dat Mr.

Soekarno de zaak wel durfde aanpakken, met zijn helpers.

Komen we nu aan een ander hoofdstuk toe, dan is dat zo, dat straks Mr. Soekarno de grote stap zal doen, om persoonlijk te gaan praten met regeringsautoriteiten. In gedachten zie ik hem al aankomen op "Schiphol" Amsterdam, een knieval doende voor elk die hem ontmoet.

Maar laat Nederland voorzichtig zijn, er niet in vliegen met deze mijnheer. Onze burman, de Verenigde Staten van Amerika, heeft zoveel miljoenen gestort in de kas van Soekarno, maar al deze miljoenen mochten niet baten, voor een nieuwe opzet onder Soekarno, en een voortgang van het goede oude Indië. Hoe voel ik hieronder, hoe voelt u lezer?

Laten we bedenken dat wij (wie dan ook), Canadezen zijn geworden, en nu zelf hier moeten en zullen aanpakken om Canada groter te maken.

Redactie, bij voorbaat dank voor plaatsing.

Met mijn "Calvinist Contact"-groeten,

Mrs. W. Veenhof,
St. Catharines, Ont.

Groeiend bijgeloof in Duitsland

In *Kraft und Licht* schrijft de leraar Johan Kruse uit Hamburg dat de bevolking van de Duitse Bondsrepubliek geestelijk dreigt te verstikken in het bijgeloof. Volgens een door hem ingesteld onderzoek laat één op de tien Duitsers zich op de een of andere manier door waarzeggerij beïnvloeden.

Spiritistische kringen woekeren in het geheim in alle steden. Alleen in Hamburg verdienen 6.000 personen hun levensonderhoud door kaartleggen, waarzeggen, zogenaamd gezond-bidden, horoscooptrekken, toverijen en dergelijke.

Honoraria van 100 tot 800 D.M. zijn algemeen gebruikelijk.

Op de Lüneburger Heide kwam een onderzoeker 82 heksenbezweerders en hun 231 vertwijfelde slachtoffers op het spoor. En zo is het overal min of meer.

De kranten met hun horoscopen, de stromen occulte literatuur, richten veel onheil aan. Dit bijgeloof op alle gebieden is een soort surrogaat-godsdienst. Wie niet meer in God en de Here Jezus Christus gelooft, grijpt nu eenmaal naar een surrogaat en geraakt daardoor onder de heerschappij van occulte machten. Het einde is dan in vele gevallen de vertwijfeling.

(ICN)

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

De Nederlandse bevolking in 1963

Volgens een publikatie van het Centraal Bureau voor de Statistiek te Den Haag had Nederland op 1 januari 1964 12.041.000 inwoners, tegen 11.889.404 op hetzelfde tijdstip van het vorige jaar. Dit betekent een aanwas in één jaar van circa 151.000 zielen, tegenover een toename in 1962 van ruim 169.000 personen.

De landoppervlakte bedroeg op 1 jan. 33.540 km² (12.950 mijl²) en de bevolkingsdichtheid 359 inwoners per km² (930 inwoners per mijl²).

In 1963 werden in Nederland 249.406 (in 1962: 245.739) kinderen levend geboren en kwamen 95.368 (93.558) personen te over-

lijden. Het geboorteoverschot bedroeg derhalve 154.038 (152.181). Een en ander kwam uit op een geboortecijfer van 20,9 (20,8), een sterftecijfer van 8,0 (7,9) en een geboorteoverschot van 12,9 (12,9) per 1.000 inwoners per jaar.

In 1963 emigreerden 46.628 (49.082) personen, terwijl 55.187 (66.035) personen uit het buitenland zich in Nederland vestigden. Derhalve was er in 1963 een vestigingsoverschot van 8.559 personen, tegen 16.953 personen in 1962. Als gevolg van een grenswijziging tussen Nederland en de Duitse Bondsrepubliek werden ruim 10.000 personen uit de Nederlandse bevolkingsregisters afgevoerd.

National Association of Evangelicals

SPECIAL CONVENTION REPORT

CHICAGO — April 10, 1964.

More than 1,000 leaders and laymen of Protestant churches attended sessions of the 22nd annual convention of the National Association of Evangelicals this week in the Pick-Congress Hotel here.

Possibly the most noted step came Thursday afternoon when a resolution on civil rights received unanimous approval of delegates.

Dozens of significant messages were delivered to the 15 affiliated agencies and commissions of the association. Most of them touched on the need for evangelical Protestants to show relevance to the contemporary culture.

Yet the thrust of the main evening speakers — Billy Graham, Oswald Hoffman of the "Lutheran Hour" and K. Owen White of the Southern Baptist Convention — was toward continued preaching of the plain gospel of Jesus Christ.

Former Missionary Named Director

Selection of Dr. Arthur M. Cushman as the new executive director for N.A.E. completes realignment of the association leadership. He is a former missionary to Africa now serving as president of Messiah College, Grantham, Pa. His role as administrative leader will be based in Wheaton, Ill., where N.A.E. has its headquarters.

He will share responsibilities of the general director, Dr. Clyde W. Taylor, who has charge of the N.A.E. public affairs office in Washington and also heads the missions service arm of the association, the Evangelical Foreign Missions Association.

Dr. Gerig Elected New President

Dr. Jared F. Gerig of Fort Wayne, Ind., was chosen for the top elective post of N.A.E. to succeed Dr. Robert A. Cook, Briarcliff Manor, N.Y. He has been first vice president of the association.

The new president also heads Fort Wayne Bible College, a post he has held since 1958. He earlier served six years as president of his denomination, the Missionary Church Association based at Fort Wayne also.

Other elected were Dr. Rufus Jones of Wheaton, Ill., first vice president; Dr. Arnold T. Olson, Minneapolis, second vice president; Dr. Cordas C. Burnett, Santa Cruz, Cal., secretary, and Mr. Carl Gunderson, Des Plaines, Ill., treasurer.

Graham Meets Newsmen

Chicago reporters heard evangelist Billy Graham's views on several topics at a special press conference. He stated that the convention of N.A.E. had "great significance" because it represents many of the forty million Protestants in America not affiliated with the National Council of Churches.

Dr. Graham evaluated his 1962 Chicago crusade in answer to the query of one reporter, "What went wrong . . . There's still crime on our streets?"

He said, "They've been selling soap for a hundred years and there are still a lot of dirty people on the streets. Our purpose was to

win men and women to Christ and we know that this was the result for several." He said the best time to evaluate results is five years after a crusade.

"We've only seen the beginning of attempts to remove the idea of God from our national life," Dr. Graham warned. "God honors nations that honor Him." He said he favors a proposed Constitutional amendment to spell out the right for prayer and Bible reading in public schools.

His Easter Sunday experience with an integrated rally in Birmingham was cited by the evangelist as one effort for racial understanding. "This problem is not being solved by demonstrations and it won't be solved by the civil rights bill," he declared. "We must have love from God Himself through a personal experience with Christ."

Asked if he was satisfied with the pace of civil rights progress, Dr. Graham said, "Sometimes I think it's going fast and sometimes backwards. The problem seems to be getting worse in the north with a very serious situation in Cleveland and other places."

Dr. Graham Urges Stand on Race Issue

Evangelist Billy Graham urged the N.A.E. convention to take a stand on the racial question and said, "We should have been leading the way to racial justice, but we failed. Let's confess it, let's admit it and let's do something about it."

Noting that some Christian colleges and Bible schools have been slow to desegregate, he said, "We as evangelicals are going to have to give an accounting to God of our stand in the racial crisis."

Other pressures ranging from international trouble spots to the rise of "theological radicalism," which he said was represented in the book "Honest to God" by Anglican Bishop John Robinson. Dr. Graham said the need of the hour is for renewed preaching of the "old fashioned gospel of the cross and the resurrection of Christ."

He charged that the "radicalism" in theology "goes beyond the old

modernism and is in some cases atheistic and even pantheistic."

Dr. Graham said, "There is a place for unity." He said that Christians would not "reach the world" through unity, but by the work of the Holy Spirit. "The need of the hour is to turn the gospel loose."

Crosscurrents in Theology

Evangelical educators grappled with such theological crosscurrents as inerrancy of the Bible, universalism and the ecumenical movement in connection with the N.A.E. convention.

"What the Bible teaches to be true is always true," said Dr. Kenneth Kantzer, dean of Trinity Evangelical Divinity School, Deerfield, Ill. He said attacks by liberals on the evangelical position of inerrancy of the Bible are often based on a misconception of the traditional viewpoint. "No new arguments or facts of significance have been brought to light by its opponents," Dr. Kantzer said, "and the retention of the doctrine is essential to evangelical faith in the formulation of its theology and in loyalty to Jesus Christ and His Word."

Universalism, the belief that man can be saved without hearing of Christ, was cited as a growing problem and a chief cause for lethargy in the panel led by Dr. Merrill C. Tenney, graduate dean of Wheaton.

"Regardless of our views of the world Council of Churches, we cannot ignore the matter of Christian ecumenicity," said Dr. Vernon Grounds, president of Conservative Baptist Theological Seminary, Denver. He said the unity being sought through the W.C.C. is unscriptural. "Avoedly, the ecumenical movement seeks a unity which is visible, external and organizational. Ultimately, if it attains the goal of reunion with Rome, it seeks a unity which is sacramental and hierarchical."

"But the unity of believers in Jesus Christ, as taught by the New Testament," he said, "is the antithesis of this. It is a spiritual unity — an unity made possible by the indwelling of the Holy Ghost — and a unity which is therefore organic, mystical, personal, voluntary and ethical. It is a unity of faith, hope and love."

This type of Christian unity, Dr. Grounds said, is necessary for the continued success of the missionary enterprise of the church. "Resources and energy have been squandered in an ugly competitiveness which belies the very genius of Christianity."

Evangelicals Began Unity Efforts

Although British evangelicals a century ago began cooperative fellowships, today's ecumenical

trends leave much to be desired, according to a panel of distinguished evangelical leaders.

"But we have passed the day when we as evangelicals can be isolationists," said Dr. James DeForest Murch, Chevy Chase, Md. He said it is essential to be informed of ecumenical trends and noted it may be necessary to take steps to "preserve the freedoms of evangelicals where there is danger of a monolithic church being developed."

Dr. Earle W. Cairns, professor of history at Wheaton (Ill.) College said many questions are raised by the Protestant ecumenism. "Witness for Christ is the basic work of the church," he declared. The motivation of the church must be "regeneration of the individual."

"Rome will never yield her power and prominent position," said Dr. Herbert S. Mekeel, pastor of First Presbyterian Church in Schenectady, N.Y. "But what a thaw since the days of Pius XII."

Two approaches to church unity were cited by Dr. Stuart P. Garver, director of Christ's Mission, Seacliff, N.Y.

The first he called the "institutional approach . . . a union concocted by a group of intellectuals working secretly to formulate a system of governmental unity imposed from above." He said this system is being sought in the Roman Catholic church and the World Council of Churches.

Dr. Garver called the second approach "mutual voluntary involvement." He said it included a sharing of resources, a shouldering of responsibilities, a program of coordination and cooperation.

"It is not a system imposed upon the people, but a unity imparted by the people. It is not an absorption into an institution where one loses his identity and becomes a mere cog in a monstrous machine," He observed that this approach is the pattern for the National Association of Evangelicals — seeking spiritual fellowship rather than organic unity.

Dr. Garver said the destiny of the church is "to speak clearly and completely the truth as God has given it to us in His Word."

Home and Sunday School Share Duty

Major responsibility for religious training rests on the home. That was the thesis of a panel of the National Sunday School Association, an affiliate of N.A.E., before some 30 Christian education leaders.

Parents were urged to transmit all they know about God to their children by the Rev. Don Aultman, assistant national director of the Church of God Sunday school and youth department. He emphasized Bible study, devotional time and doctrinal understanding.

H.M. Koningin Juliana der Nederlanden viert op 30 april a.s. haar verjaardag. Dit jaar zal de vreugde wel aanmerkelijk verdonkerd worden door de moeilijke omstandigheden in de koninklijke familie. Wij mogen echter verwachten, dat het Nederlandse volk juist nu uiting zal geven aan zijn afhankelijkheid en medeleven met zijn populaire vorstin.

Negro Minister Asks Recognition of Racial Issues

Evangelical Protestants are failing "to take advantage of the great potential among Negro people for the cause of Christ," said the Rev. Howard Jones, an associate evangelist of the Billy Graham Evangelistic Association.

Desegregation of public worship services, integration of schools of higher education, and movement of white churches when Negroes move into the community were cited as areas of evangelical failure to take the initiative in solving the racial crisis smoldering in America.

"It seems most inconsistent that in America some white Christians run away from the Negro people while through their missionary programs in Africa they run to them," the evangelist said. He charged mission societies with failure to see the wisdom of having missionaries of other races on their staffs. "Consequently," he pointed out, "in the midst of this revolution of nationalism throughout Africa and Asia and other parts of the world, Christianity is labeled as the white man's religion, the Bible as the white man's Bible, and Jesus Christ as the white man's Saviour, while the Moslems and other religious groups have capitalized on the situation."

He added, "I believe the answer to the whole racial problem in the United States is Jesus Christ. We need a demonstration of Christ's love in the hearts of both Negro and white as we find fellowship at the cross."

'De Facto Segregation' Must End

An end to "de facto segregation" was urged by Dr. Curtis Nims, a member of the National N.A.E. Board of Administration from Santa Barbara, Calif.

"Color and race made no difference in Jesus' story of the good Samaritan on the Jericho road and that same road bisects Hometown, U.S.A., your town and my town,"

said Dr. Nims, evangelism secretary of the California Baptist Convention. "From the authority of Scripture, it would seem to me that when our Savior looks at His church, He sees a church of all mankind. It is inclusive rather than exclusive when it comes to race, nationality or color, and exclusive rather than inclusive when it comes to the Saviorhood of Jesus Christ."

Civil Rights Stand Voted By Evangelicals

The National Association of Evangelicals took a firm stand for civil rights. Legislation to "assure all of our people those freedoms guaranteed in our Constitution" was supported, although the pending civil rights bill in Congress was neither endorsed or criticized.

"We call upon our churches to accelerate the desegregation of their own institutions both in spirit and in practice and the opening of the doors of all sanctuaries of worship to every person, regardless of race or national origin," the resolution declared. It won unanimous approval.

"The National Association of Evangelicals boldly asserts the relevancy of the gospel of our Lord and Savior Jesus Christ to the critical problem of civil rights," the resolution began. "We point with thanksgiving to Billy Graham's integrated Easter Sunday rally in Birmingham."

"We believe that the biblical solution to the problem of race prejudice is through the transformation of the individual by the power of the Holy Spirit resulting in a love for all men."

"Recognizing that not all men have thus been transformed," the declaration said, "we call upon evangelicals everywhere, in the name of the God who loved the world and our Savior who died for all men to support on all levels of government such ordinances and legislation as will assure all of our people those freedoms guaranteed in our Constitution."

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: \$5.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors. Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. Please inform us immediately of any change in your address.

Bezoek Ontario-Canada's grote Vakantieland

Ontario bezit al de uitgestrektheid, al de verscheidenheid voor een van de meest boeiende vakanties in Uw leven.

Om te beginnen, Ontario omvat 415,000 vierkante mijl, beladen met bezienswaardigheden. Een kwart miljoen meren liggen over de provincie verspreid voor een vakantie gevuld met zwemmen, varen, vissen.

Ontario's natuur is geweldig. En Ontario betekent nog veel meer. Ontario betekent oude kastelen en kathedralen, kunstzalen en musea, scharlaken geunifomeerde "Mounties"

en machtige kanonnen. Ontario betekent eveneens de majesteit van de Niagara Water-vallen, de bekoring van de trottoir-koffiehuizen.

Uw Ontario is een boeiende, spannende plek voor een vakantie. Gebruikt deze zomer om het te verkennen.

Voor verdere inlichtingen gelieve men te schrijven naar het Ontario Departement Voor Reizen, Kamer 271, Parliament Buildings, Toronto, Ontario. Brochures verkrijgbaar in Engels.

HONOURABLE JAMES AULD, Minister.

Boekbespreking

"GESCHIEDENIS VAN DE KERK", I, II en III; Tweede, herziene druk. Onder redactie van Prof. Dr. G. P. van IJsschen en Prof. Dr. D. Nauta. Uitgegeven door J.H. Kok N.V., Kampen, Nederland.

De bekende firma Kok van Kampen — 't is bijna zoals als een dubbele naam geworden — heeft het Nederlands lezende publiek met een christelijke interesse opnieuw een grote dienst bewezen door dit "verhaal" van de "algemene christelijke kerk"-geschiedenis nu in de Boeket pocket-serie te laten verschijnen. Een keurige uitgave in 9 deeltjes, waarvan ieder boekje zijn eigen op dat tijdschrift toepasselijke, bandtekening heeft.

In het eerste deel behandelt Prof. J. L. Kooze "De oudste christelijke kerk" en Dr. N. J. Hommes "De oude katholieke kerk".

Deel II heeft tot inhoud "De vorming tot Staatskerk" door Dr. F. W. C. Schulte; "Augustinus en de Kerk in het Westen" door Prof. Dr. D. Nauta, terwijl dezelfde schrijver daarna behandelt "De Kerk in het Oosten en de Cristologische strijd gedurende de vijfde eeuw".

Dr. L. D. Terlaak Poot heeft gezorgd voor "Het uiteenvallen van de ene Staatskerk", waarna hij zich vervolgens ontfemt over "De Kerk in het tijdperk der Karolingers", terwijl Prof. Dr. W. C. van Unnik tenslotte een dwarsdoorsnede geeft van "Het Oosterse Christendom na de negende eeuw".

Uw recensent had deze populaire kerkgeschiedenis nog nooit eerder gelezen, maar hij acht het een boekwerkje (in zijn 9 deeltjes, waarvan IV, V en VI juist deze week ook de Canadese markt betraden), dat de moeite waard is gelezen te worden door ieder, die Nederlands kan lezen en enige belangstelling heeft in het verleden van de Algemene Christelijke Kerk.

Zoals reeds gezegd: Het is een populaire boekenreeks. Dat wil niet zeggen, dat er geen vakmanschap achter zit, maar wel dat de di-

delijke bedoeling is te vertellen voor de amateur.

In totaal werken 18 geleerden mee aan deze Kerkgeschiedenis, onder wie de oud-hoogleraar in de Kerkgeschiedenis van Calvin Seminary, prof. D. H. Kromminga, de vader van de huidige seminary president.

Het feit, dat hier zoveel mensen aan medewerken, heeft zowel zijn voor als zijn tegen. Laat ik met het tegen beginnen: Het werk heeft niet die eenheid van structuur, die één man het geven zou. En de kwaliteit van het schrijven is ook aanmerkelijk verschillend, evenals de wijze van behandelen van een bepaalde periode. M.i. zullen de hoofdstukken geschreven door de professoren Nauta en Kooze het het beste doen. Zij zijn het vlottst geschreven met hier en daar een aardige historische anecdoten en zijn hebben hun meesterschap betoond in de beperking van hun materiaal. Dr. Schulte en vooral Dr. Terlaak Poot hebben m.i. geprobeerd de belangstellende lezer te veel informatie te geven. Dat werkt op de duur wat vermoeiend en veronderstelt m.i. soms toch nog weer te veel voorkennis bij de lezer.

Een knap stukje werk is ook verricht door prof. Van Unnik, die ons in een kleine 70 pagina's een goed inzicht en overzicht geeft in het Oosterse Christendom. Hoewel iets minder populair dan Kooze en Nauta, vond ik in dit hoofdstuk de beste verdediging voor het veelhoofdige auteurschap van een dergelijk werk. Prof. Van Unnik geeft een goed inzicht in de oorsprong en ontwikkeling van de typisch Oosters-Christelijke mentaliteit, die zo heel anders is dan onze Westerse in verschillende opzichten.

En hier komen we dan ook bij de actuele waarde van een Boeket boekenserie als deze. Dat wij iets gaan zien van de historische diepte van de problemen van de Christenheid; van de eeuwenoude wortels

van de christelijke belijdenis, zowel als van de dwalingen, die haar hebben bedreigd en soms ook aangevreten. Het laat ons iets zien van de wolk van getuigen rondom ons en als we ons erin verdiepen is het een spoorslag om zelf nu ook de loopbaan te lopen, die voor ons ligt. Het laat ons zien, dat de grenzen van de Kerk toch wel wat anders lopen dan wij vaak denken. Wij bespeuren iets van het probleem van de ware oecumeniteit, we ontmoeten de puzzel van Kerk en Staat in diverse perioden.

We zien telkens de botsing tussen de Kerk, die belijdt, dat het heil van God is en dat de mens mens blijft, en de Sekte, die gelooft in de vernieuwing van het heil en de verheiliging van de mens. En zo kunnen we wel doorgaan. De waarde van deze boekenserie voor allen, die meeleven met de Wereldkerk is, dat heel veel van de actuele situaties en problemen van de Christelijke Kerk naar binnen en naar buiten diepte ontvangen wanneer wij ze even gaan zien tegen de achtergrond van de historie der Kerk.

Dan ontwaren wij, dat bij alle verschil van decors en aankleding op het toneel van het leven de Kerk dezelfde wondere Heer en dezelfde wonderlijke leden heeft behouden.

Een opmerking: Het is niet altijd even duidelijk wat voor soort periode de jaartallen tussen haakjes aangeven: Levensduur, regeringsperiode, etc.?

Ik hoop, dat velen, ook hier in Canada, die nog Nederlands kunnen lezen, zich deze boekjes aanschaffen. In Nederland kosten ze f 1,75 per stuk; misschien, dat ze hier in de boekhandel tegen een dollar per stuk komen.

U kunt alleen de hele serie kopen. Maar laat ik zeggen \$9 in vestering geeft U \$90 informatie en \$900 stof tot nadenken. Anders gezegd, nog geen \$0,50 per eeuw is stellig een koopje, vooral als we ons realiseren, dat Kerk van Christus zijn altijd een kostbare zaak is.

Al. J. Vanden Pol

VOOR DE "FARMERS"

Moderne Veevoeding

(2)

De mineraal-vitamine voorziening was het punt waar we in ons laatste artikel mee opgehouden zijn.

De mineralen en vitamines vervullen een mysterieuze taak in de voeding, die moeilijk waar te nemen valt op korte termijn.

Geven we een koe goed hooi of nieuwe weide, dan zien we de resultaten direct in de melk-emmer, maar wat zien we van het gebruik van mineralen en vitamines en hoe zien we tekorten tot uiting komen?

Voorop moet gesteld worden dat vitamine-mineraal gebreken bijna altijd gecompliceerd zijn, daar als er gebrek aan het ene er ook meest gebrek aan het andere is en bovendien een dier meer vatbaar voor ziekten en vergroeiingen is.

Speciale verschijnselen kunnen echter soms waargenomen worden.

Vitamine A-gebrek (de z.g. anti-ziekte vitamine) uit zich in slechte groei. Tekort veroorzaakt verstijving, aandoening van het zenuwgestel, algemene verzwakking en slechte voederbenutting.

Vitamine D (de zonlicht-vitamine), zonder welke opname van Calcium en Phosphorus onvoldoende is. Een tekort aan vitamine D bij de koe uit zich in zwakke lusteloze kalveren.

Vitamine E is hoofdzakelijk belangrijk voor jonge kalveren en is nodig voor ontwikkeling van het zenuw- en spierweefsel. Te kort veroorzaakt rachitis (opgezette gewrichten, vroeger bekend als Engelse ziekte). Calcium en phosphorus zijn elementen die in grote hoeveelheden gebruikt worden, beide door de koe en het groeiende kalf.

De koe heeft nodig, naast onderhoud 2 gram per pond melk geproduceerd. Dus bij 60 pond productie is dat 120 gram. Ongeveer eenzelfde hoeveelheid is nodig voor onderhoud, dus bij elkaar een half pond per dag.

Een gedeelte hiervan kan benutigd worden uit het voeder, dit

hangt af van de kwaliteit van het voeder, maar een gedeelte zal toch vrij toegediend moeten worden.

Het kalf en de pink hebben ook mineralen nodig voor de opbouw van het geraamte en het is absoluut noodzakelijk dat het kalf vanaf de geboorte de beschikking heeft over voldoende mineralen voor een goede en voordelige ontwikkeling.

Gebrek aan koper komt tot uiting in een verkleuring van het haar. Jodium is nodig voor de klierwerking en de klier-ontwikkeling (melkklier). Een tekort aan jodium geeft onvoldoende benutting van het voeder. Mangaan is nodig voor de vorming van de kapselbanden van de gewrichten en een tekort geeft gebreken aan de gewrichten.

IJzer is nodig voor de bloedvorming en kobalt voor vorming van de pens-bacteriën.

Deze laatste vijf mineralen zijn sporen elementen; dit betekent, dat er slechts een uiterst kleine hoeveelheid van nodig is voor goede resultaten.

De behoefte aan zout staat geheel los van de mineraal-behoefte en een teveel aan zout is nadelig voor alle vee. Zout is nodig voor de vorming van de zuren in de maag en een teveel aan zout kan diarrhee tengevolge hebben.

Daar de opname van mineralen door het vee vaak zeer onregelmatig is (soms in twee weken niets en dan weer erg veel), is het beter om de mineralen niet met het zout te mengen, maar steeds apart toe te dienen en nooit de opname van zout te forceren.

Aan te bevelen valt een goed mineraalvitamine-mengsel te voederen (de prijs behoort niet hoger te zijn dan tien dollar per honderd pond) en hiernaast apart wit zout aan kalveren en jongvee en koeien, droge zowel als melkende koeien het gehele jaar door, winter en zomer.

Voor Christian Farmers Association, Ex-Farmer

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein

Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar

JAN FABER

Mgr. Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal)

Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

"Vier uur al," schrok ik, terwijl ik op m'n horloge keek. "Dat zal een toer worden om op tijd klaar te zijn. Laten we hopen dat dit geval niet al te tijdrovend is..." Er stond thuis een fikse was te wachten. Maar dat was het wel.

Toen ik de kraamafdeling van het ziekenhuis binnenstapte, kwam gelijk de hoofdzuster naar me toe en nam me mee naar haar kantoor-tje. Ze keek me veelbetekenend aan.

"Miss Crowford is a real nice girl, but as stubborn as a mule. She goes her own way and no one can change her mind. She insists on leaving the hospital tomorrow. Imagine, she only came here yesterday and had her baby at six this morning! I'm still surprised Dr. Backer gave her permission to go. It's ridiculous. But then... she would leave anyway, with or without permission."

"Finances?" vroeg ik. De zuster schudde haar hoofd.

"No, not at all. Miss Crowford is a registered nurse herself, has a good income and all kinds of insurance. That's not the reason, but she wants to keep things secret, especially for her parents. She is afraid that they will find out about her baby if she doesn't come home tomorrow. She..." Ik keek weer op m'n horloge.

"I better see her myself," zei ik vlug en even later klopte ik op Miss Crowford's kamerdeur. Ik had een opgewonden en weerspannige patiente verwacht, maar was zichtbaar verrast toen ik Miss Crowford zag. Op het eerste gezicht was ze me al sympathiek. Ze was geen beauty, maar had zo iets vriendelijks en zachts in haar ogen, dat ze alleen daardoor al erg aantrekkelijk was. Ze maakte een rustige, maar gedecideerde indruk. Het was duidelijk aan haar gezicht te zien, dat ze niet gemakkelijk van haar stuk af te brengen zou zijn. Ik stelde me voor en vertelde dat ik een maatschappelijk werker van de Children's Aid was.

"I'm Maggie Crowford," antwoordde ze. "I'm glad you came. I've been waiting all afternoon for you. I realize that my case and situation is rather difficult and complicated. I hope that you and your society can help me..."

"We will try to assist you as much as possible, Miss Crowford."

"I know you will... Let me give you my story very briefly. I'm a nurse and work in one of the hospitals in Buffalo. The father of my child is a doctor. He doesn't know that I have a baby by him; nor did I tell him that I was pregnant. I don't want to have anything to do with him anymore. I never told anyone that I was expecting a child. Not even my closest relatives or friends. I worked until last week Saturday. Then I took my three weeks vacation and came over with three girl friends to Sheldon, where we rented a cottage close to the beach. My baby was due this Friday, but Tuesday night I felt labour pains. I had planned to drive to the hospital myself in my own car and to pretend that I had an appendicitis, but the pains came so suddenly and were so severe, that I was unable to drive. I woke up Lisa, one of the girls and my best friend. In a few words I told her how things stood. Without asking any questions she drove me to this hospital and around six this morning the baby was born. A girl. I have seen her a few minutes. The nurse said she looks like me. I want to give her up for adoption and hope that you can arrange that for me today. Tomorrow morning I want to go home."

Ofschoon tientallen vragen vochten om voorrang in mijn gedachten, wist ik toch een ogenblik niets te zeggen, verbijsterd als ik was. Hoe dit meisje tot op het allerlaatste ogenblik haar ware toestand verborgen had kunnen houden, was me een raadsel. En mijn vrouwelijke nieuwsgierigheid won het dan ook van mijn zakelijkheid. "How could you hide your pregnancy from everybody?"

"It was not as difficult as it seems. I was not very heavy to start with, and since my normal weight was a little over average, it wasn't very noticeable. I've always been very healthy and except for the first months, I felt very good. I did not want to go to a doctor, since things might leak out. So I took my own blood pressure and things like that. I'm 34 years

old and have been a nurse for over 15 years. So I should know all about it." Ik knikte vaag, nog niet een, twee, drie overtuigd dat het allemaal zo gemakkelijk geweest was voor Maggie.

"But why did you come to Sheldon, while you knew that your baby could be born at any moment? You are American and live in Buffalo, right?"

Maggie keek me aan alsof ze me voor snuggerder gehouden had.

"But that's why I came to Sheldon. To have my baby here. If it had been born in Buffalo, I would have had to go to an Agency over there and the risk that people would find out about it would be much greater. So I arranged this holiday and rented that cottage. Everything would have worked out fine, if my mother had not called this morning. Lisa was in a few hours ago and told me about her call. Mother and Dad want to come for a visit tomorrow. Lisa had to tell them that I was in the hospital, but she said that I had some stomach trouble, which was not serious at all. Of course she couldn't tell them the truth... Then they said they would visit me in the hospital, and the only thing Lisa could say to put them off was that I would be out by tomorrow. Suppose they come and find me in the maternity ward... So I have to leave and the doctor gave me permission. I phoned my parents myself an hour ago and told them that I would come home tomorrow afternoon. It's the only way..."

Opeens zag Maggie er moe en oud uit en een verdrietige trek lag om haar mond.

"It was terrible... and still is..." fluisterde ze. "To be dishonest all these months... to make up stories... to have that continuous fear that one single movement, word or sign might betray me. That is the worst of all... worse than giving up my baby, worse than being cheated by its father, worse than all the labour pain... It is like living in hell. But I pray that soon it will be all over... Only the arrange-

(Vervolg op pag. 7)

VERGADERING CHR. FARMERS FEDERATION

MR. B. ZIJLSTRA BENOEMD TOT ERE-VOORZITTER

Op 11 april jl. kwam de Chr. Farmers Federation bijeen in het basement van de Chr. Ref. Church te Woodstock, Ont.

Dertig afgevaardigden van tien locals waren aanwezig.

Het doel van de vergadering, die onder leiding stond van de tweede voorzitter, Mr. A. Lubbers, was de bespreking van een rapport over de eventuele aanstelling van een vrijgestelde. De commissie, die het rapport had samengesteld, bestond uit de heren A. Lubbers van Princeton, Sikma van Bowmanville en A. Lise van Moorefield, met Mr. G. Vandezande van de CLAC als adviseur.

Uit de bespreking, die dit rapport teweegbracht, bleek dat het werk van deze vrijgestelde verschillend wordt gezien. Sommigen wilden hem principiële voorlichting doen geven, anderen meenden dat hij tevens praktische landbouwvoorlichting dient te geven.

In de middagvergadering werden twee moties aangenomen. De eerste sprak uit: Indien een man wordt benoemd, zal het zijn plicht zijn de organisatie zo te leiden, dat Gods Woord en ons principe het eerst komen. De tweede motie luid-

de: In principe gevoelen allen dat er een part-time or full-time werker nodig is. Beide moties werden met algemeen stemmen aangenomen.

Het bestuur kwam met een voorstel om 15 dollar per jaar per lid te vragen, doch dit voorstel kon niet voldoende steun vinden. De afgevaardigden moesten hierover eerst hun locals raadplegen. Besloten werd voorlopig voor 1964 \$5 per lid te vragen. Aangezien de kosten hoger waren dan het beschikbare saldo, werd tevens besloten, dat alle aanwezigen \$10 zouden betalen.

De voorzitter van de federatie, Mr. B. Zijlstra, moest wegens gezondheidsredenen bedanken. Bij enkele nominatie werd Mr. L. Markus van Wyoming, Ont. met meerderheid van stemmen tot voorzitter gekozen.

De secretaris, Mr. C. Verburg, sprak enkele waarderende woorden tot de scheidende voorzitter, Mr. Zijlstra. Spontaan werd door de vergadering het bestuursvoorstel aangenomen, om Mr. Zijlstra tot ere-voorzitter te benoemen, hetgeen door Mr. Zijlstra met dankbaarheid werd aanvaard.

Chr. Farmers Federation
C. Verburg, secretaris

We kunnen U mis-schieten nog helpen,

doch het wordt erg moeilijk plaats te krijgen voor het goedkope

21-daagse retour

per Jet, wanneer U tussen 13 juli en 6 augustus wilt vertrekken voor een trip naar

HOLLAND

Retour
Montreal—Amsterdam
\$346.90
Bel, schrijf of bezoek ons daarom zo spoedig mogelijk.

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.
Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 Brant St.,
Burlington, Ont.

Open donderrags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813
(24 uur)

Oshawa: RA 8-0281

FOR Aluminum Siding

ALUMINUM WINDOWS AND DOORS
REMODELLING AND ALTERATIONS
Call

PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

VAN LEEUWEN BORTH & CO.

CHARTERED ACCOUNTANTS

980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

real estate john struik

member toronto real estate board

"SELLING OR BUYING A HOME?"
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE

741-4404
or
241-9171
REPRESENTING
GEORGE GETTING REAL ESTATE

De machtige vrouw

Het was zaterdagmiddag. De kinderen waren uit, en zoals dat steeds vaker gebeurt tegenwoordig sporen van de naderende oude dag — Katrien en ik waren alleen. De zon scheen vrolijk en uitdagend en wiste de laatste sporen van de sneeuw uit. — Kom, oudje, zei ik tegen Katrien, —het is zulk mooi weer; laten we een eindje gaan rijden. — Ik wil wel met je mee, als je dat, "oudje" weer inslikt, antwoordde mijn zachtaardige echtgenote strijdlustig. Ik hief mijn armen omhoog ten teken van overgave en verklaarde, dat ik het in-trok, waarop Katrien kwiek uit haar stoel sprong en zei: — Oké, opa, laten we gaan!

Even later, daar gingen we in ons Falconnetje, dat vanmorgen prachtig door Junior gewassen was voor de prijs van 50 cent. Opge-wekt stak ik mijn hand op naar buurman Mol, die bezig was met een hekje in zijn voortuin. Trots en welvoldaan stuurde ik het wa-gentje door onze stille, doch nette straat. Ja, ik wil het wel weten, dat ik er altijd nog trots op ben, dat ik rijden kan. Het spijt me niets, dat ik het twee jaar geleden nog heb geleerd en nu niet meer

— Koest, Neptunus, kom hier: hoorde ik Bertus roepen, waarop het dier afdroop, zo nu en dan nog een spijtige blik op de maaksels van de heer Goodyear werpend. Na dat alles veilig was, stapten Katrien en ik uit. Bertus begroette ons hartelijk. — Is Bertha ook thuis? vroeg mijn vrouw meteen.

IMMIGRANTEN- MIJMERINGEN

— Ja en nee, antwoordde onze farmer-vriend raadselachtig. — Ze is wel op ons grondgebied, maar ik kan haar moeilijk bereiken. Met opgetrokken neus, alsof hij iets ernstigs afkeurde, wees Bertus met de steel van zijn onafscheidelijke pijp in de richting van de grote schuur, die een flink eind van de woning afstond. Daar zagen we iets heel merkwaardigs: Rondom de barn hing een ring van stof. Zo nu en dan kwam om de hoek van de barn iets groots vandaan, dat op een truck leek, maar ook wel een olifant kon zijn, omdat de dikke stof het onderscheiden on-mogelijk maakte.

— Wie is dat? vroeg ik nieuwsgierig. — Dat is Bertha, antwoordde Bertus verachtelijk. — Ze is bezig zichzelf rijlessen te geven in onze ouwe truck. Elke dag draait ze een poosje rond om de barn. Ze wou persé leren rijden. Ik zeg tegen haar, Mens, zeg ik, je bent veel te oud, om 't te leren. Maar zij maar volhouden. Toen ben ik zelf ermee bezig geweest, om 't haar te leren, maar dat liep op ruzie uit. Nu probeert ze het zelf. Ik hoop, dat ze ons gauw in de gaten krijgt, want beroepen kun je haar niet.

Aandachtig keken we naar de stoffing, waarin met regelmatige tussenpozen de truck met Bertha verscheen. Rondje na rondje werd afgereden. Ze hield er maar niet mee op en vermoedde blijkbaar niet, dat wij er waren. We waagden ons wat dichters naar de barn toe. — Voorzichtig, mensen, waar-schuwde Bertus ernstig, — je kunt nooit weten wat ze gaat doen.

Met elkaar begonnen we naar de stofwolken te roepen: — Bertha, Bertha! Neptunus blafte krachtig mee. Overal begonnen koeien te loeien. Een paard vond alles nogal grappig en begon luid te hinniken. Lawaai genoeg! Doch Bertha stoorde zich er niet aan. Onverdroten bleef ze doordraaien in de mist. We zwaaiden met hoeden en zak-doeken, doch tevergeefs. Bertus haalde zelfs een oude buks te voor-schijn en schoot daarmee in de lucht. Dat scheen te helpen. De stofcirkel werd verbroken en de truck kwam recht op ons af!

— Kijk uit! riep Bertus over-bodig, want dat deden we wel.

We holden in de richting van het huis. Rakelings stootte het voertuig langs ons heen. De berijster scheen moeite met stoppen te hebben. De truck draaide en laveerde over het erf en ik kon nu iets zien van Bertha, die verwoed aan het stuurwiel trok. De hond holde woedend achter de truck aan. Een toom kippen stootte uiteen. Het was een gefladder en gekakel van belang en achteraf bleek, dat twee leghorns gesneuveld waren.

Eindelijk kwam het vehikel tot stilstand. De bestuurster kwam er uit, moe en verhit, maar kennelijk voldaan. — Hallo, lui, hoe gaat het? zei Bertha, — ik ben mezelf maar es een beetje aan het auto leren rijden.

— Dat zie ik, stamelde Katrien met ontzetting en ontzag.

Terwijl Bertus haastig aan het werk ging, om met een broodmes de twee verkeersslachtoffers pankaar te maken, gingen wij naar binnen en konden we eindelijk uitrusten van de doorstane emoties.

Bewogen dacht ik na over het onderwerp: De vrouw vroeger — en nu. Wat een verschil! Ik herinnerde me nog heel goed de reactie in ons dorp, toen we de eerste vrouw achter het stuur van een auto zagen. Wat was men verontwaardigd! De ouderen spraken er schande van! Het was de vrouw van de liberale dokter geweest, die zomaar tegen de dorpsopinie in had leren autorijden en het zelfs had bestaan, om op Zondagmorgen, terwijl de gelovigen zich naar de kerk spoedden, over de dorpsweg te rijden. Als in die felbewogen dagen een orthodoxe dokter zijn praktijk had opgeslagen in ons dorp, dan was de liberale zeker failliet gegaan. Een vrouw achter het stuur, doende mannenwerk! Met diepe instemming luisterden onze mensen naar onze dorpsdominee, toen die, mede in verband met de doktersvrouw, wees op de geestelijke en zedelijke gevaren van de emancipatie van de vrouw en er smekend op aandrong, dat ook de tegenwoordige Sara's toch in hunne tenten zouden blijven ten bate van kerk, staat en maatschappij.

Die dominee had Bertha van der Meulen eens moeten zien, en ook Katrien Dof en andere vrouwen vandaag! Wat waren de tijden veranderd! Wat deed het vrouwvolk tegenwoordig heel wat meer mee dan vroeger. Een paar jaar geleden hadden we zelfs in de kerk stemrecht voor de vrouwen gekregen, en onlangs hoorde ik, dat er stemmen opgaan, om vrouwen tot dia-kenen te kiezen....

Zo zat ik te peinen, terwijl Bertha zich verkleepte en Bertus aan het veren plukken was. Toen verbrak Katrien het stilzwijgen. — Arie, zei ze, — Arie, wat zou je ervan denken, als ik ook eens leerde autorijden?

Ontzet sprong ik overeind. — Wat? Jij? stootte ik op; — hoe haal je het in je hoofd! Ik zou nog liever.... De wereld kwam nooit te weten, wat ik liever wilde, want daar kwam Bertha met een stralende glimlach binnen.

Het werd nog een gezellige vis-ite. Daardoor vergat ik een ogen-blik de gevaarlijke suggestie van mijn vrouw. Tegen melkenstijd reden we tevreden naar huis. Een

Wij kochten het door het

BANK OF MONTREAL

Family Finance Plan

**WEINIG KOSTENDE LENINGEN,
inclusief Levensverzekering**

kip, die de rijlessen van Bertha liet vallen. Ineens was het liedje niet overleefd had, vergezeld ons uit. — Jullie kerels hebben ook Maar onderweg begon Katrien zulke lompe handen, foeterde Katrien. — Je kunt nog geen kopje rijlessen nemen. — Waar is dit voor? vroeg ze telkens, wijzend op gaspedaal en versnelling en remmen. Ik verklaarde, dat het haar niet aan ging en dat ze er beter aan deed, om de andere kant uit te kijken en van de natuur te genieten. Ik vertelde haar van de positie van de vrouw vroeger en hoe onze oude dominee profetisch had gewaarschuwd tegen de toenemende eigendunk en zucht naar macht bij de vrouwen. Moedig verklaarde ik, dat ik me niet zou mee laten tronen door de tijdgeest, en dat ik baas in huis zou blijven en meester van het stuurwiel.

Tenslotte zweeg mijn vrouw, maar aan haar vastberaden ge-laatstrekken was te zien, dat ze haar plannen geenszins had opgegeven.

's Avonds na het eten, terwijl ik rustig even de krant wilde in-zien, vroeg Katrien, of ik haar wilde helpen met de afwas. Nog onder de indruk van wat die dag besproken was antwoordde ik ferm: — Neen, ik lees de krant...

Een ogenblik later stonden we toch samen af te wassen. Vrouw-lief was in een uitstekende stem-ming. Ze neuriede een lied. Bij nader toehoren bleek het een lied te zijn, dat we vroeger in Hol-land in de schoolbanken luidruch-tig pleegden te zingen: — Ferme jongens, stoere knapen.... Was dat misschien op mij bedoeld? Wantrouwig keek ik haar aan. Daardoor kwam het, dat ik me niet genoeg op de vaat concen-treerde en een kopje aan gruzels

reentiepositie op de wereldmarkt versterkt. Er werd verder op ge-wezen dat Canada in veel ster-kere mate dan in vroegere perioden van economische opleving de vraag naar consumptiegoederen door eigen produktie heeft kunnen dek-ken. In de hausse-periode van 2½ jaar die medio 1954 begon nam de import met 42% toe. In de hoog-conjunctuur die zich in de jaren 1958-1960 voerde, steeg de in-voer met 14%.

Thans blijkt de import slechts met 15% te zijn toegenomen, waarbij in aanmerking moet wor-den genomen dat de devaluatie van de Canadese dollar in 1962 de prijzen van ingevoerde goederen deed stijgen.

Het schijnt, dat ik al lepelende afwezig gebromd heb. Volgens Katrien betekende die brom, overgezet zijnde: — Je gaat je gang maar, hoor, lieve vrouw. En de volgende maandag heeft ze meteen een rijsschool opgebeld. Die vrouwen!....

Arie.

Hoe scheert U zich bovenop de Mt. Everest?

- ☐ Zorgt ervoor dat U er voordat de kapperssalon sluit, aankomt.
- ☐ Verzamel hout, maak een vuurtje, smelt de sneeuw, ontdooi de zeep, en gebruik een scheermes.
- ☐ Gebruik een gewoon scheerapparaat met een verleng-snoer dat 37,621 voet lang is,

of

- ☐ Gebruik een Remington Lektronic II zonder snoer. Het werkt overal.

De Lektronic II voorziet in zijn eigen energie. Het werkt buitens-huis, binnenshuis, boven, beneden. Zelfs op bergtoppen.

U behoeft derhalve niet meer aan aanrechten, snoeren en stopkontak-ten te denken. Met de Lektronic II scheert U zich overal geweldig.

Energiecellen bevatten de stroom voor talloze keren vlug en gerief-lijk scheren. Om het opnieuw te laden, schakel eenvoudig het spe-ciale snoer de avond tevoren in.

Als U mocht vergeten om het opnieuw te laden, schakel dan ge-woon het snoer in en scheer. U behoeft niet te wachten. Geen half geschoren gezicht.

De Lektronic II heeft, evenals alle andere Remingtons, verstelbare rol-kammen voor gerieflijkheid. En een veel krachtiger motor. En messen gemaakt van chirurgisch staal.

Doch het grote kenmerk is het gemak van geen snoer. Geweldig voor in huis, op kantoor, voor de reiziger. Zelfs bergbeklimmers. U moet daar ergens inpassen.

REMINGTON
LEKTRONIC II

Mannenpraat

“Wat mogen wij van een preek verwachten”

“Mocht iemand hierover van mening verschillen of er iets anders over willen zeggen, hij late van zich horen!” las ik in Mannenpraat (Zie C.C. van 20 maart j.l.).

Volgens mijn mening is het juist dat C.C. hierover de weg voor ons opent en dit wil bespreken onder haar talrijke abonnees van diverse pluimage.

Wanneer kunnen wij een preek beluisteren? Is het niet zoals wij lezen in de Heidelbergse Catechismus, vraag 103, “Dat ik, inzonderheid op de Sabbath, dat is op de Rustdag, tot de gemeente Gods naarstiglijk kome om God's Woord te horen”. Wij komen dus tot de gemeente en niet tot de prediker. Jezus Christus, het Hoofd der Kerk, roept ons tot Hem en een dienaar des Woords staat daar in zijn ambt met de andere ambtsdragers, om God's Woord te ontsluiten en te verkondigen.

Zij zijn dus de uitvoerders van God's wil, om dat Woord te laten horen, zodat het door een ieder kan worden verstaan en begrepen, en zodat de hoorders daardoor worden versterkt.

Iemand heeft eens gezegd, “Hij preekt niet de Christen, maar de Christus”. Het mag de prediker er niet om te doen zijn de christenmens in de prediking uit te beelden. Daar zou de gemeente niets aan hebben. De taak van de prediker is om het Woord van God aan de gemeente te brengen in al zijn volheid en alzigheid. De preek moet niet zo zijn dat de gelovige daarin wordt uitgebeeld, maar de gelovige moet zich er wel in betrokken weten. Preken als b.v. over Romeinen 7 of over 1 Corinthe 4 en 5 moeten niet het doel hebben de gelovigen in de gelegenheid te stellen zichzelf te bekijken, maar ook hier moet het doel zijn om Gods volk te vermanen, te vertroosten, te onderwijzen, zullen zij duidelijk zien de rijkdom die wij van Godswege in Christus bezitten en de roeping die wij van Godswege in Christus hebben.

Een ander voorbeeld is Romeinen 3 vers 28. Een prediker die wat dogmatisch is aangelegd, zou gevaar lopen een dogmatische verhandeling te geven, maar dit zou dan geen preek zijn, doch slechts een redevoering waar de hoorders zich niet persoonlijk bij betrokken zouden voelen. De gemeente zal zich aan die gemeente van Rome verwant moeten gevoelen, zodat de hoorders geraakt worden en zullen zeggen “Wat blijdschap smaakt mijn ziel”.

Nooit kan en mag een preek een dogmatische of alleen en heilshistorische verhandeling zijn, waarin de gemeente een goed gefundeerd, welsamengevoegd gebouw voor zich

ziet optrekken, maar die haar ten slotte niets zegt.

Ik heb eens gelezen van een oudere predikant die zijn collega's het volgende advies gaf: “Broeders, als gij een preek maakt, wees er dan niet tevreden mee, dat gijzelf over die preek voldaan zijt. Denk bij het maken van Uw preek aan Uw gemeente, die daar voor U zal zitten. Vraag Uzelf af wat ze nodig heeft, wat zij aan die preek zal hebben.”

Dan is het dus niet zo moeilijk om de roeping van de prediker te zien, maar de gemeente moet haar eigen roeping eveneens zien. Die roeping bestaat niet in het onwillig en kritisch luisteren, maar in met alle kracht aannemen, dat ons in die preek iets gezegd wordt wat betekenis heeft voor heel ons leven.

Wat wij van een preek mogen verwachten? Een levendige verkondiging van het Heilig Evangelie die ons allen iets zal doen, ouderen en jongeren, belijdende en niet-belijdende leden van de kerk, mensen van de 20ste eeuw met hun problemen en persoonlijke zorgen. Daarbij mag het wereldgebeuren niet ontbreken, indien dit wordt belicht door God's Woord. Wie onzer heeft bij de aardbeving in Alaska niet een ogenblik stilgestaan bij de aardbeving ten tijde van Jezus' herrijzenis?

God vraagt van ons dat wij getuigen zullen als rijke mensen, en dat wij de Zondag zullen zien als een voorrecht.

“Wil, U ter eer,
Steeds meer en meer,
het geloof in ons versterken;
dan zullen wij,
gereed en blij,
uit liefde het goede werken.”

G.A. te B.

Alle inzendingen van deze rubriek aan:

Mr. T. Schinkel, R.R. 1,
AMHERSTBURG, Ontario.

WEES VOORZICHTIG BIJ HET KOPEN VAN ELECTRISCHE APPARATEN

Het is gebleken dat een groot aantal radio-toestellen en andere kleine elektrische apparaten op de markt wordt gebracht, die niet het zegel van goedkeuring van de C.S.A. dragen. De letters C.S.A. duiden aan de Canadian Standards Association en waarborgen dat de betreffende apparaten aan bepaalde voorschriften voldoen.

Het blijkt dat in het bijzonder in de provincie Ontario talloze van deze niet goedgekeurde apparaten ten verkoop worden aangeboden. Van officiële zijde wordt er op gewezen, dat dit niet zonder gevaar is, omdat deze niet goedgekeurde apparaten niet altijd aan veiligheids-voorschriften voldoen. Men zij daarom gewaarschuwd.

De Bijbel en de Wetenschap

Eén van de vragen die vooral in onze tijd in verband met het scheppingsverhaal en de gegevens in de wetenschap ter sprake komt is: Wat is de verhouding van de Bijbel tot andere boeken; vooral de wetenschappelijke. De bekende ds. J. Overduin brengt deze zaak ter sprake in *Jong Gereformeerd*, het orgaan van de gereformeerde jeugd in Nederland. Hij zegt er het volgende van:

Over de belangrijkheid van Gods Woord boven alle andere boeken zou veel te zeggen zijn. Ik moet mij beperken. Laat me een beeld mogen gebruiken. Er zijn foto's en röntgenfoto's. Wanneer wij een goedgelijkende foto van onszelf willen hebben, dan hebben wij een goed fototoestel en een goede belichting nodig. Alle mogelijke wetenschappen geven de meest boeiende beelden van de werkelijkheid. Wij krijgen dan heel wat meer te zien van de natuur, de geschiedenis, de mens, dan de Bijbel ons ooit kan bieden. Het is ook niet de bedoeling van de Bijbel om te concurreren met de wetenschappelijke foto's van de werkelijkheid. In dit opzicht moet de Bijbel het afleggen tegen de wetenschap. Een tijd lang hebben christenen gemeend, dat Gods Woord die concurrentie best aan kon. Daar zijn telkens grote ongelukken van gekomen. En dat heeft het gezag van Gods Woord erg geschaad. Men zocht het gezag van Gods Woord daar waar het nu juist niet ligt. Het gaat in de Bijbel om iets anders, iets oneindig veel meer. De Bijbel

geeft röntgenfoto's. Gods Woord fotografeert dwars door de werkelijkheid van de natuur en van de geschiedenis en van ons hart heen. Wanneer ik bang ben dat mijn longen niet in orde zijn, dan ga ik niet naar een fotograaf, die me alleen van buiten kan 'nemen', maar naar het ziekenhuis. Daar fotograferen ze dwars door je heen, en daar kunnen ze me vertellen wat er aan mankeert. Professor Kraemer heeft eens gezegd, dat elke wetenschap per slot van rekening de eerste en laatste vragen laat liggen. Al zijn de lampen van het menselijke denkapparaat nog zo sterk, en al gebruikt men de meest gevoelige instrumenten, en al varen de astronauten nog zo diep de kosmos in, ze zullen nooit God noch het eigenlijke kunnen fotograferen. Die Rus meende dat dit een verliespunt was voor het geloof, maar het is juist een winstpunt.

Paulus zei al: De wijsheid der wereld is beschaamd gemaakt door de zgn. dwaasheid van het evangelie, omdat de wijsheid der wereld God niet kan kennen door de wijsheid. Uit Gods Woord weten we, dat de kosmos niet een onpersoonlijke natuur is, maar schepping Gods, en dat de geschiedenis niet het product van een noodlot of van het menselijk-handelen-zonder-meer is, maar een plan Gods tot verlossing. Van de mens(elijke) ziel weten b.v. Freud en Jung veel meer dan de Bijbel, en toch weet Gods Woord meer van de mensen dan alle psychologen bij elkaar.

P. Tameling

Groente- en Bloemzaden

LANDBOUWZADEN, VOORJAARS-BLOEMBOLLEN,
STRUİK- EN KLIMROZEN
VRUCHTBOMEN, AARDBEIEN-PLANTEN, ENZ. ENZ.

Ook: Hollandse Sperclebonen, Snijbonen,
Bruine Bonen, Capucijners, Kropsla, Boer-
rekool, Witlof, Andijvie, Wortelen, Kool, etc. etc.

Tevens: HOLLANDSE KAMERPLANTEN: Ster van Bethlehem, Flamingo-plant, Hertshoornvaren, Begonia Rex, Acalypha, Achimenes, Aphelandra, Beloperone, Bougainvillea, Christusdoorn, Hibiscus, Franse Geranium, Paarse Hang-Geranium, en Geranium Black Vesuvius.

Hollandse of Engelse prijscurant
op aanvraag geheel GRATIS.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont. (near Hamilton)

NAAR NEDERLAND !!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of Vliegtuig. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met “PAY LATER PLAN”. Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

FIVE ROSES IS DE BLOEM
VOOR ALLE DOELEINDEN
UITSTEKEND VOOR ALLES WAT U BAKT

HET GROTE
VOORLEESBOEK
W. G. v. d. Hulst

nu verkrijgbaar in de Engelse taal onder de titel: “The Big Read-to-Me Story Book”. Vertaling van Marian School-land. For every teacher, for every family with children. Price \$ 4.29 postpaid.

ANTON LAMMERS
Chr. Book Centre
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

**GAAT U NAAR
Holland?**

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegrels
MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO,
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON,
20 Tisdale St. S.
JA 8-0147

ST. CATHARINES,
94 Church Street
MU 4-6385

LONDON,
150 Elmwood Ave.
GE 8-8439

Kantoren:

MONTREAL,
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER,
1280 West Pender
MU 3-9685

EDMONTON,
12421 - 118th Ave.
GL 4-3260

CALGARY,
3335 Boulton Road
289-5748

GEZINSVERZORGING

SPAREN

OUDEDAGSVORZIENING

SCHERVEN-MIE

door Go Verburg

(32)

En nu is Mie maar bang, dat het gerucht over zal slaan naar de andere dorpen. Dat Geurt Zeilmakers en zulk soort mensen het zullen horen en ... en Jochem, als hij nog belangstelling voor haar mocht hebben.

Dan blijft het geld even rusten en ze staart over de kachel, over het testje op de schoorsteen en ze ziet hem staan, met zijn jongenslach. Ze weet nog zo net niet, maar als ... hē, als Jochem nou nog eens terugkwam om haar te spreken te vragen, dan zou ze hem toch zeggen dat ze het met hem wil proberen, wanneer hij samen met haar naar de kerk wil en wanneer hij de drank wil laten staan en het vloeken voor goed nalaat. ... Als ... Maar nee, dan zal er toch altijd tussen hem en haar dat éne blijven zitten, dat hij háár bespote en die brief voorlas in een kroeg.

Heeft ze dan toch het kleuren nog niet verleerd? Nu kleurt ze van schaamte en ergernis én spijt over haar eerlijke poging om hem te zeggen, waarom ze toen niet met hem om kon gaan.

“Werk! uws zelfs zaligheid met vreze en beven...”

Ze kijkt om. Wie zei daar iets? Nee, het is de vrieswind om het huis of...

O, verdraaid, ben jij het, poes? Nee, dan zal het wel een gedachte geweest zijn: Je eigen geluk werken met vreze en beven. Maar zelfs die kans om te werken is voorbij, want Jochem komt vast niet meer.

* * *

Geerten van de “Eben-haäzer” heeft geluk gehad, stom geluk. Er komt een vent bij hem, die hem een polis aanpraat voor een beste verzekering. Je kan met je schuit naar de kelder gaan; je kan er mee in de lucht vliegen, ‘t kan allemaal geen cent kosten, want de verzekering is er goed voor.

‘t Was nou ja en nou nee, maar toen er nog een cent van de polis of kon, is Geerten er in getippeld. En laat’ie nou prompt drie weken later gerand worden door een zeelsleper! Man, ongelogen: de sleper stak z’n neus dwars door de schuit en in een mum lag de “Eben-haäzer” op de bodem van het Nieuwe Diep. Alleen het naambord stak nog boven het water uit en daar is danig om gelachen. Tot hiertoe heeft ons de Here geholpen... ha-ha-ha...

Maar... eh... Geerten streek een kapitaal op voor dat wrak en hij kan gerust dat naambord weer op z’n nieuwe schuit plakken. Noem maar op: de bergingskosten betaalt de verzekering én de nieuwe schuit. Alleen de opbrengst van het wrak moesten ze terug hebben. Nou, laat ze er rijk mee worden, die kerels!

Het heeft die agent geen windeiren gelegd, want nog geen drie weken na dien was een hele vloot bij hem verzekerd. Zeg nou zelf: iedereen kan zo’n ongeluk overkomen en waar haal je een nieuwe schuit vandaan, als je die uit je eigen zak moet betalen?

Jochem van der Vaart van de “Antje-Jacoba” vaart nou ook op een verzekerde schuit. Zelf wou hij er eerst niet aan, want het ging toch al niet zo best, de laatste tijd. Niet dat hij ‘t verzuipst, wan hij is er af, sinds die ouwe Fokke met hem gepraat heeft.

Ouwe Fokke... Die is nou al weer een heel poosje uit de tijd. Och, wat zijn jaren? Je vaart pulp, hooi en wéér pulp: voorbij een jaar. Jochem is al mooi op weg om een grijze kop te krijgen en de motor van de “Antje-Jacoba” begint rare bijgeluiden te maken. Dat wordt ook een geintje van minstens duizend gulden.

Nee, zelfs met zuinig zijn — geen borrel en geen vreemd vrouwvolk aan boord — kom je nog te sloom vooruit om ooit aan een nieuw schip toe te komen. Hij weet wel: er is niemand die dat schip van hem erven zal, maar je moet toch zien dat je op een fatsoenlijke manier je eindje haalt, waar of niet? Daarom vond hij die premie wel een beetje begroetelijk. ‘t Is niet één keer, maar ieder jaar weer.

Maar Giel heeft hem overgehaald. Toe nou, schipper, want als we brokken maken sta ik ook aan de dijk en wie kijkt er naar een schippersknecht die over z’n beste jaren heen is?

Da’s niet waar, want Giel is nog jonger dan Jochem tenminste. Maar Giel heeft het leven waargenomen voor zichzelf én z’n baas. Hij heeft ook gedurig verkeerde vrienden om mee uit te gaan. Die knecht van Krijn Stevens en Maarten de revolutionair, wanneer die vrij is van de bajes. Da’s geen volk waarmee een kerel als Giel gedient is.

Om kort te gaan: Giel sleepte het advies van Nico en Maarten er bij, om Jochem tot het afsluiten van een verzekering te dwingen en nou varen ze met een vracht stro op een verzekerde schuit. Ze

hebben de vracht helemaal boven in Groningen gehaald. Is ‘t niet treurig, om stró te halen in Groningen en het te lossen rond Gouda? Man, daar zit geen stuiver winst in. Wat? Je legt er een weekloon op toe, da’s zeker. Daarom draaien ze maar dag en nacht door en staan om beurten bij ‘t roer.

Jochem slaapt.

“Hé, schipper, luister’es?”

Jochem knort. Hij woelt in zijn kooi, want je slaapt onrustig wanneer je elkaar steeds moet verbeuren.

“Schipper, hé, sta ‘es op.”

Er komt leven in de schipper. De stem van Giel klinkt anders dan gewoon. Wat is dat? Varen ze ergens tegenaan?

“Varen we nog, Giel? We zitten toch nergens tegenop?”

De knecht licht zacht, vermaakt. Bé-nee schipper, we varen lekkertjes.

“Is het mijn wacht al, Giel?”

“Bé-nee schipper, je ligt er net in. Maar nou moet je ‘es horen hoe het buiten te keer gaat!”

Ja, nu hoort de schipper het en hij ziet het ook. Lichtkronkels schieten over de rivier en de donder dreunt door de nacht.

“Ben ik nodig, Giel?”

Zonder geluid lacht Giel. Dat heeft hij geleerd van Nico. Mooie man, die Nico, met goeie ideeën. Daar kan een mens heel wat van leren! Hij heeft het nou al zover, dat Krijn Stevens praktisch knecht is op z’n eigen schuit en dat Nico het op trouwen na voor elkaar heeft met Krijns oudste dochter. Waar die meid overigens zin in heeft is iedereen een raadsel, want Nico is geen beste, als je ‘t als een nette meid bekijkt.

“Nodig, schipper? Nou ja, als je er wat van zien wil moet je komen, wil ik maar zeggen en daarna duik je er gerust weer een uurtje in, dat spreekt.”

Als ‘t op werken en waken aankomt, gaat Jochem nog voor geen jonge vent opzij. Hij staat al voor z’n kooi, haalt z’n broek een beetje hoger over z’n magere heupen en schiet z’n sloffen aan.

Giel staat achter het roer en hij fluit zachtjes. En datte we toffe jonges zijn, dat wille we wete...

“Nog een ogenblikkie, dan hebben we de bui hier,” zegt Jochem, wanneer hij ook boven op het stro naast zijn knecht staat. Ze hebben de stuurstang verlengd tot boven de strovracht, anders heb je geen uitzicht. De kajuit is voor deze gelegenheid opgeborgen. Zo varen ze stro en zo varen ze hooi. Dat gaat best zolang het goed weer is, maar straks krijgen ze een stortbui, waar de honden geen brood van lusten. Feitelijk moest je nu meren, maar dat kan niet, want dan kom je nooit aan je trek.

“Daar zit een slordige regendroppel in, schipper,” lacht Giel.

Hij heeft het toch maar met Giel getroffen. De kerel lacht, alsof hij straks achter de ruiten naar een buitje regen kijkt, in plaats van midden in een stortvloed te staan.

“We krijgen ons deel best,” antwoordt Jochem met dezelfde zelfspot.

“Kregen we nou ook maar een portie vuur,” gaat Giel op dezelfde lichte toon verder, maar zijn ogen zijn vol verstandhouding op de schipper gericht.

“Vuur?”

Kom, kom, de schipper snapt het geintje niet.

“Nou, zo’n straaltje bliksem, waar je niks tegen kan doen en die dat strobultje mét de schuit naar de weerlicht helpt. Dat zou immers een kans zijn uit duizend, schipper? Denk’s aan Geerten...”

Wel, Jochem denkt. Hij denkt zelfs zichtbaar. Van de zwarte lucht, die nu langzaam over de maan schuift, kijkt hij naar zijn geslepen knecht. En aldoor denkt hij en denkt hij en denkt... Denk’s aan Geerten! Geerten vaart op een nieuwe schuit en hij vaart er een oud wrak als de “Antje-Jacoba” finaal uit, da’s zeker.

“Eén bliksemstraaltje zou dat zijn, schipper,” sard Giel. “Eén vonk en je ben... ha-ha-ha... je ben voor goed uit de brand.”

Giel heeft ook wat meegenomen van het woordenspel van Nico. Nico is een kunstenaar met woorden. Hij zegt er duizend en hij zegt niks en hij zegt er drie en je weet alles. Eén vonkje, schipper...

In gespannen aandacht staart Jochem naar de donderwolken. Hij zou die dreiging naar zich toe willen halen; hij zou de schuit, de “Antje-Jacoba” er naar toe willen sturen. Eén vonkje van al dat vuur, dat door de hemel klieft en dat de wolken doet dreunen.

In zijn geest ziet hij de vuurzee, die oplaait uit het stro en daarachter een pot geld, mensen! Een pot geld, waar je jarenlang uit scheppen kunt, zonder dat er een gat in komt.

“Als we nou toch van al dat vuur een... ha-ha-ha...” probeert Giel nog eens.

Kom, schipper, je ben nou toch wel wakker? Het is niet nodig, dat ik het plan maak? Want dat is me te geleerd. Ja zeker: plannen maken betekent schuld hebben en schuld hebben betekent brommen...

Nee, maar dat is niet nodig. De schipper weet z’n weetje: vuur is vuur en vonken zijn vonken. Vlammen verteren de boel en vrouwen ook, maar van vrouwen kan je nog wel eens nagaan uit welk nest ze komen. Dat kan je met vuur niet: vuur van een bliksemstraal doet het even best als een lucifer en een lucifer even best als een bliksemstraal. Maar dan...

(Wordt vervolgd.)

Teachers Wanted

Timothy Christian School Association of Toronto is in need of a
TEACHER

for intermediate and higher grades, for its 8-room school. Please apply to Timothy Christian School, % E. Meyers, 8 Byng Ave., Rexdale, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport requests applications of qualified experienced
TEACHERS

for the 1964-65 school year. Applications stating qualifications and present salary to be sent to the principal, Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The Thunder Bay Christian School Society, Fort William, Ont. is in need of

TWO TEACHERS

for lower and intermediate grades, due to one vacancy and expansion, by Sept. 1964. Salary according to Ont. Alliance schedule. Qualified teachers preferred. Please send letters of application or information to the Sec., Mr. T. Bakker, Hy-mers, Ont.

The Canadian Christian School is in need of a

TEACHER

for the intermediate grades. Please send all correspondence, stating experience to the sec. H. Bakker, Box 2117, Smithers, B.C.

The Brantford Christian School will be in need of

A TEACHER

for the lower or the middle grades, by September 1, 1964. Enrollment in either group will be approximately 25 pupils. Please send your application to the Principal, Mr. J. Koolstra, 407 Marlborough St., Brantford, Ont.

Due to expansion the John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. (a few miles from Hamilton) needs a

TEACHER

for grade 2 for the 1964 school term. You may apply or write for more detailed information to the principal, John E. Top, Box 27, Fruitland, Ont.

The EMMANUEL SCHOOL OF OSHAWA will be in need of

A FIFTH TEACHER

(lower grades)

for the next school year. Graduates of a Christian College will be preferred. Send your applications to the principal:

Mr. Wm. R. Rang,
R.R. # 3,
Oshawa, Ontario.

THE CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF HAMILTON, ONTARIO, CANADA, invites applications for

TEACHING POSITIONS

in the lower level for its nine-room school.

Fringe benefits fully paid.

Please send applications stating qualifications, majors and minors, and grade preferences to Mr. L. Witvoet, 38 Malton Dr., Hamilton, Ont., Canada.

The "JOHN KNOX" Christian School, Clarkson, will be in need of

Three Qualified Teachers

for the primary and intermediate grades, starting September 1964.

Clarkson is conveniently located on Highway # 2, approx. 20 miles west of Toronto.

Kindly send your application, stating educational background, experience, references and salary requirements to:

Mrs. E. Geleynse, Secretary, P.O. Box 54, Clarkson, Ont.

The JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF STRATHROY will be in need of a

TEACHER

for the 1964-65 school term, for one of the primary grades.

Please send your application stating qualifications and references to Mr. J. FABER, Sec., 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ontario.

For more detailed information write to the principal Mr. G. H. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

Mensen op onze weg

(Vervolg van pag. 3)

ments for the baby have to be made. When she is in a good home with loving parents, it will be all over . . .

"You really believe that, Maggie?" Maggie keek me niet aan, maar staarde langs me heen naar de witte muur. Haar ene hand plukte zenuwachtig aan het laken van haar bed.

"No, I know it won't be all over . . . When the baby has been adopted, a new chapter in my misery will begin. I will wonder how she is making out, if she is happy and healthy and so many more things . . . But I have to bear that for the rest of my life. I love children. I've always enjoyed the most to work in the children's ward. It will make it all so much harder for me in the future. But I have to go through it . . . just like keeping my pregnancy a secret.

"Why are you so very worried to tell your parents, Maggie? Would they be too hard on you if they knew?"

"No, not on me. But it would be too hard for themselves to face this fact. My father especially would never get over it. Perhaps you think that I'm exaggerating, but I'm not . . . I have the best parents anyone could wish for. I love them more than anyone else. And so do they love me. You see, I had an older brother. He was killed in a car accident five years ago. I'm the only one left. All my parents' love is now for me. If they don't see me for a few days, they become worried. They have placed me on a pedestal, of which I am not worthy. Yet I have to remain on it . . . It will be too hard for them to see my downfall. Since my brother died, my father has become a heart patient. One more shock may be the cause of his death. Do you realize now that I have to hide things from them? It costs me more pain and sorrow than anything else; but there is no other way. It's not for my own protection, but for theirs, do you understand?" Maggie keek me aan met

betraande ogen. Een groot medelijden met haar welde in me op. Wat had dit meisje al niet moeten doormaken . . . En al die tijd had ze zich nooit kunnen uiten tegen een ander mens. Alleen had ze haar beslissingen moeten nemen, haar plannen moeten maken, haar verdriet verkroppen en onderdrukken om zelfs maar niet de schijn te wekken in haar omgeving dat iets niet in orde was met haar. Wat een ondragelijke tijd moet Maggie doorgemaakt hebben, dacht ik met bewondering voor haar standvastigheid en uithoudingsvermogen. En nu kwam ze bij mij om de adoptie voor haar baby te regelen. In een uur tijds! Dat was iets onmogelijks. Bovendien was de kans zeer groot dat wij deze adoptie niet eens konden regelen. Maggie was immers een Amerikaanse . . . Hoe kon ik haar dat zeggen? Op het allerlaatste ogenblik zouden wij, als Children's Aid Society haar nog in de kou moeten laten staan omdat ze een andere nationaliteit had . . . Terwijl het juist onze bedoeling was om ongehuwde moeders te helpen . . . Ik zuchtte eens diep.

Maggie scheen mijn gedachten te raden. "You will help me to have the baby placed for adoption, won't you?"

"Maggie," zei ik haar naar waarheid, "I would like to help you as much as possible, but there are a great many difficulties to solve and I hope that we are able to solve them. We had better get the facts clear."

Nadat ik haar geboortedatum, religie, adres etc. etc. gekregen had, vroeg ik:

"Who is the father of your child?"

"I can't tell you that. If I do, I'm afraid that new trouble arises. He's married and has a family. When I was dating him, I did not know that. I know that many girls who are in the same predicament say the same thing, but it is the truth. I found out that he was married, when he dropped his wallet and a picture of his wife and children fell out. It was a severe blow. I had thought we would marry in a few months. That is what he had told me a couple of times. Since that day I never saw him again. I went to work in another hospital. Then I learned I was pregnant. I know you like to have as much information about him as possible, but I know a great deal about him. We've been going steady for almost two years. As far as finances are concerned, I'll pay all the bills myself. Cash. I don't want the insurance company to know about my baby either. I have saved enough money to meet all my obligations."

"Maggie, even if I have all the information you are able to supply, it is just impossible for you to leave Sheldon and this country tomorrow. We just can't arrange things in such a short time. There is too much involved . . ."

"You have to," antwoordde Maggie zachtjes, maar met een onverzettelijke blik in haar ogen. "You have to. My whole life depends on your cooperation . . . Don't you realize that?"

Weer keek ik op m'n horloge. Het was een eind over vijf. Ik kon hier zelf geen beslissing nemen. Ik moest met m'n baas overleggen. Maar 't zou de vraag zijn of ze nog op de Agency was . . . gelukkig ging ze meestal veel later dan de anderen naar huis. Ik ging naar het kantoor van de hoofdzuster en belde op. M'n baas was er nog. Zo kort en vlug ik kon vertelde ik haar de zaak.

"Impossible, Ineke," was haar antwoord. "This girl has to stay in Canada until we are sure we can arrange this adoption. I have to call the Adoption Agency in Buffalo and find out if we act in agreement with them when we place this baby on adoption. Furthermore Miss Crawford has to sign the papers. That takes at least another week. When she leaves the hospital tomorrow, without the baby, we have no guarantee that she will come back next week to sign. It will be very easy for her to abandon her child and to give us a false address etc. When we take this baby into care on such an insecure basis, we as an agency will be held responsible when things go wrong. We cannot do that. Miss Crawford has to stay here at least a few days longer."

Ik pleitte als een advocaat in een strafzaak en beschreef Maggie als een van de meest eerlijke en open meisjes die ik in m'n leven ontmoet had. Het stemde m'n baas wel iets milder, maar niettemin bleef zij bij haar standpunt.

"It's not that I don't want to help this unwed mother, Ineke, but I have to remain practical. You remember the Swartz case, don't you? Well, then you will also remember the misery we have had

with that girl . . . And besides I have to check with Buffalo. It's too late now."

Met trage passen, alsof ik een generaal was die een veldslag had verloren, liep ik terug naar Maggie. Met een paar woorden deelde ik haar het vonnis mee. Zonder geluid te maken begon Maggie te huilen. Het maakte me nog ellendiger. Ik had voor de volle honderd procent vertrouwen in Maggie en ik wist zeker dat als mijn baas haar zag, ze mijn overtuiging zou delen.

"I would never desert my baby like that . . ." bracht Maggie er eindelijk haperend uit.

"I know, Maggie. I trust you completely. But you have to realize that things are a bit different for my director. She doesn't know you and has had similar experiences in the past, which she doesn't care to have repeated. But don't give up hope. Let's think about something to convince my director that no trouble is in store for her when you leave tomorrow without your child."

Maggie droogde haar tranen en haar oude veerkracht en vitaliteit keerden opeens weer terug.

"Sorry, that I couldn't control myself," zei ze. "But the strain of all these months has been almost too much . . ."

"What kind of papers do you have with you?" vroeg ik. Maggie schudde haar tas boven haar bed uit.

"My hospital insurance papers, membership card of the library, my car license, my . . ."

"Stop! Your car license! That's it! Give me the number and I'll phone my director again. This is the best guarantee in the world! If you don't show up next week to sign the papers, we can trace you via your license. Splendid!" Gewapend met het nummer van Maggie's rijbewijs, belde ik opnieuw mijn baas op. Eindelijk, zij het nog met een zweempje reserve, gaf ze zich gewonnen.

"Take all the information about herself, her family and the father of the child. Be sure that she fills in a birth registration form and let her come in next week Wednesday at 10, no, make it 11 a.m. I would like to see her myself. And ask her to phone our office tomorrow between 2 and 5 p.m. In the meantime I hope to have been able to discuss this case with the Buffalo Agency. Without mentioning her name of course."

Opgetogen rende ik terug naar Maggie's privé kamer. "It's alright! You can go tomorrow!" riep ik al terwijl ik amper binnen was. Maggie keek me met grote ogen aan. Toen, impulsief, of misschien ook wel niet, sloot ze haar ogen en vouwde haar handen: "Thank you, o thank you, Lord," hoorde ik haar fluisteren. Opeens begon ze te huilen met haar hoofd verborgen in haar armen. Haar lichaam schokte van emotie. Ik streek wat onbenullig over haar haar en wist niets anders te zeggen dan:

"Just cry, Maggie . . . don't worry about it . . ."

Eindelijk bedaarde ze. Ze keek op en voor het eerst brak de zon weer door op haar gezicht. "I needed that . . . I've been longing to cry like this for months. It's done me a world of good. Now ask what you like and I'll answer your questions from now on."

Het was over half acht voordat ik het ziekenhuis weer verliet. Nog geruime tijd had ik met Maggie gepraat of ze echt wel zeker was dat ze de juiste beslissing nam

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

door haar baby op te geven voor adoptie. Maggie was een van de weinige ongehuwde moeders die financieel geen grote moeite zou hebben om voor haar kind te zorgen. Met haar inkomen als gediplomeerd verpleegster met vele dienstjaren was zij zeker in staat het alles te geven wat het voor de lichamelijke verzorging nodig had. Maar Maggie had haar hoofd geschild met een energieke, besliste beweging.

"Adoption is the best plan," had ze gezegd. "I've given it many a thought all these months. Although I feel responsible for my child, I don't want to keep it. If there were no parents who would be happy to take my child as their own, I would take care of it myself. You can be sure of that. But since I know that many parents are hoping and praying to receive a child, it is different. The father of the baby has hurt me terribly. It's hard for me to forgive him . . . If I had known he was married, this would never have happened. Sometimes I'm afraid that this miserable behaviour with all his lies and cheating would prevent me to love his child as I should. I could never take this risk. I love my parents more than I love this child now. It may sound crude in your ears, but it is the very truth. Believe me, adoption is the best for my girl."

Op de afgesproken tijd kwam ze de week erop met Lisa ons kantoor binnen om de adoptie-papieren te tekenen. Ze was rustig en beheerst en maakte de indruk dat ze zich zeer goed bewust was wat ze deed toen ze haar handtekening zette.

"Everything went all right at home," vertrouwde ze me toe toen ik haar even later uitliet. "Yet it was an awful time. But I learned very costly lessons. Hard lessons, but also a good one: I've learned that sincere friendship is one of the most beautiful gifts in life. Without Lisa's help, these past two weeks would have been too much for me to bear. Now I have a friend who understands me and to whom I can talk. I'm no longer so desperate lonely."

"You've always had that friend, Maggie," antwoordde Lisa, "but your own confidence in others was too small."

"Yes . . . that's true. From now on I have faith again in other people . . . and in God. Het laatste kwam er bijna onhoorbaar uit.

Nog even bleef ik ze nakijken toen de deur achter hen dicht viel. Nadenkend ging ik terug naar m'n bureau. Of Maggie inderdaad de juiste beslissing genomen had, kon en mocht ik niet beoordelen. Maar het feit dat een wanhopig mens-kind eindelijk had leren beseffen dat het onmogelijk is om eigen verdriet en ellende alleen te dragen, stemde me blij en dankbaar. Want ligt in die wetenschap niet het doel van ieder mens verbor-gen?

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LTD.

HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547-1488
547-1489

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor St. Catharines (Trinity), Ont., J. Piersma te Grand Rapids, Mich.

voor Newmarket, Ont. en Barrie, Ont., J. Zantigh te Bloomfield, Ont.

voor Langley, B.C., L. C. Bos-senbroek te Ocheyedan, Iowa.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Hamilton, Ont., J. Brons te Bunschoten, Ned.

REFORMED CHURCH

Beroepen

te Lethbridge, Alta., J. Dijkstra te Chatham, Ont.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Drayton Calvin Chr. School will be in need of

TWO TEACHERS

for the lower & intermediate grades, by Sept. 1964. Applications to be sent to G. Lubberts, Sec., R.R. 2, Drayton, Ont.

Due to the fact that two of our staff members wish to further their education, Springdale Christian School will need

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the lower grades. Springdale is located only 25 miles from Metro Toronto. Please apply stating qualifications and experience to: Leon Radder, R.R. 4, Bradford, Ont.

Our enrolment goes over the 300-mark and we need

TEACHERS

as follows:

ONE in the Prim. Dept. to replace one who wants to specialize in Home-making; ONE additional to the 2 we have for 4 & 5; ONE for grade 6; and ONE for grade 8, who is also to teach Soc. St. in 9 & 10. KNOX CHRISTIAN SCHOOL, Bowmanville, Ont.

What happened to the Bill of Rights?

A friend of mine, Jim, works for a small local contractor. A few days ago he told me of some of his experiences with the union that holds the bargaining rights in almost the entire construction industry.

No one can work unless he is a member of the union. In addition, every union member is compelled to attend all the meetings. Those who fail to attend without being able to show an urgent reason for their absence are fined by the union. Obviously these things do not only take place on the other side of the iron curtain.

Especially during the winter season it sometimes happens that Jim's employer does not have enough work available to keep all his employees working full time. At times Jim finds work with some other employer, but the curious thing is that he cannot just start working there after being hired. No, he must first of all approach the union officials and obtain a "work permit". No such a permit means no work — at least as far as the union is concerned.

After being unemployed for some time, Jim was asked one day by his employer whether he would like to start working again. Of course, Jim was only too happy to accept this offer of a new job, and the following morning he eagerly set out for his work. Finally he could do something again and provide for his family.

However, after a little while he received a visit from one of the union's business agents. This man inquired whether Jim had obtained a work permit. Of course Jim had not thought of that. Why should he? He started to explain to his visitor that someone had offered him a job and that he had accept-

ed. After all, does our law not uphold men's freedom to seek employment? The union man simply shrugged his shoulders and went over to talk to Jim's boss.

A little while later his boss hesitantly approached Jim. He explained that he did not like to do this, but he advised Jim that his services were no longer needed. You see, the union representative had talked about this and told him that he should not have employed Jim. He felt awfully sorry and embarrassed because he was entirely satisfied with Jim's work and would prefer to keep him, but there was not much he could do about it.

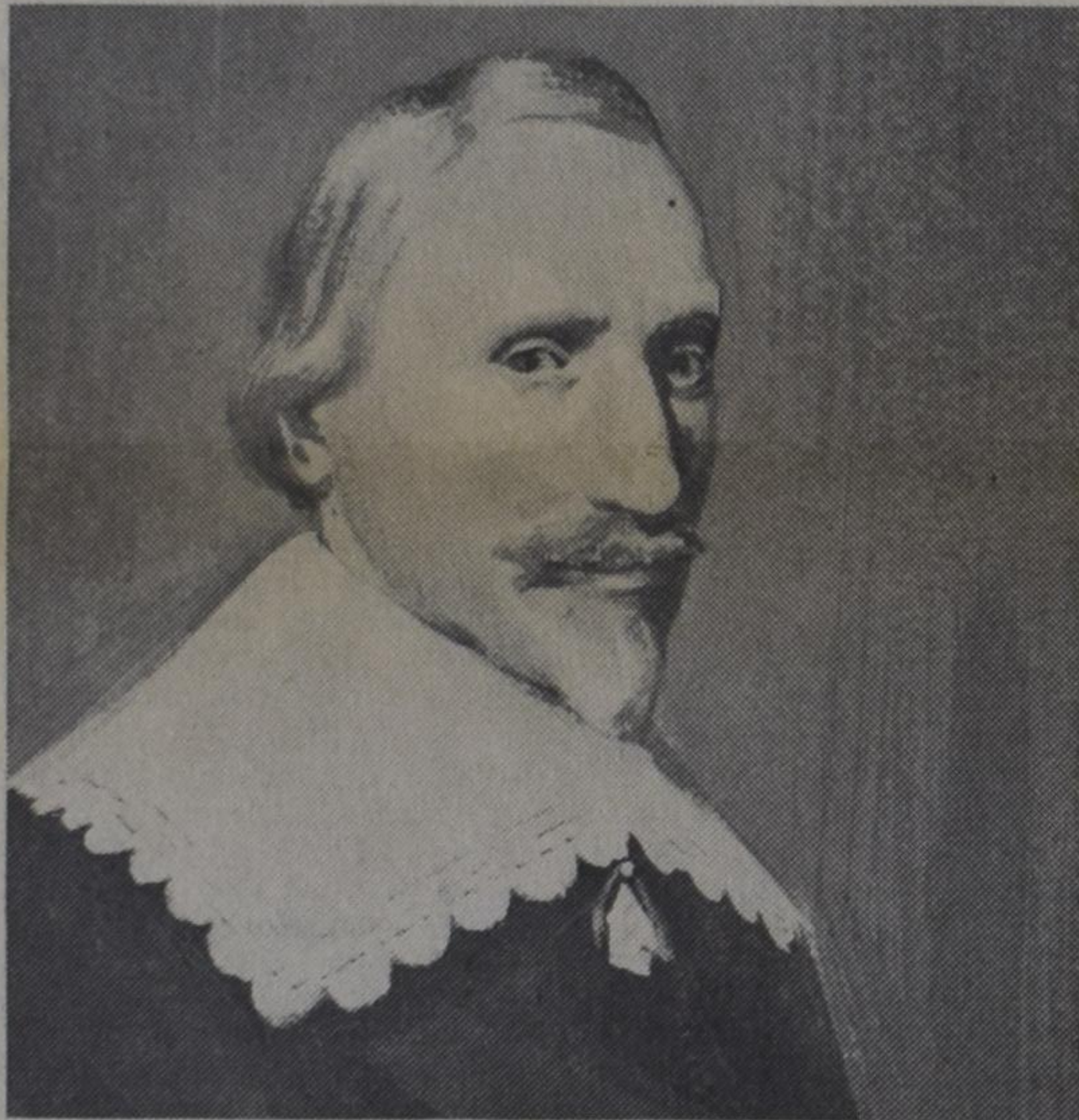
My friend finished work at the end of the day and then went home, tired and disappointed. He wondered what had happened to those flowery words in the Canadian Bill of Rights proclaiming the many freedoms existing in our nation.

My friend's story once again demonstrates the urgent need for the establishment of the Christian Labour Association of Canada. This Association is dedicated to the faith that true freedom and genuine prosperity are only possible when men humbly acknowledge that Jesus Christ is the Redeemer of Life. On Saturday of this week you will be able to hear more about the vitally important work and witness of this organization. On that day the annual convention will be held in Cousin Don's Restaurant, 74 North Queen Street, TORONTO. Dr. Calvin Seerveld will speak on: CHRISTIAN WORKERS, UNITE! Let as many as possible come to listen to this dynamic speaker. Many have rallied to the call for unity based on the revolution; let us respond to the true call for unity!

A CLAC SUPPORTER

Jacob Cats

(1577—1660)

De Scotiabank begroet Jacob Cats, advocaat, pensionaris, raadspensionaris en beroemd schrijver van de Hollandse "Gouden Eeuw". Zijn epische werken, verhalen en gedichten, allemaal in eenvoudige taal geschreven, bevatten een schat van praktische levenswijsheid en werden gelezen tot ver buiten de grenzen van Nederland. Hij werd liefhebbend "Vader Cats" genoemd.

Denkt U erover om een reis naar Holland te gaan maken?

P.S.P. zal U helpen om daar te komen. Het antwoord is met spaargelden die op het leven verzekerd zijn, daarbij gebruik makend van het Persoonlijk Waarborg Programma van de Scotiabank. Bepaalt Uw bestemming. Bereikt het met maandelijkse stortingen. Vraagt vandaag nog naar dit plan... bij Uw vriendelijke Scotiabank.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOEL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Naam Hofleverancier A.O. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

CANADEES-RUSSISCH GRAANCONTRACT OP TIJD UITGELEVERD

Ondanks twee havenstakingen in 1963 ziet het er naar uit, dat Canada zijn graanleveranties aan Rusland, die eind juli a.s. gereed moeten zijn, op tijd zal kunnen afwerken. Men vreesde aanvankelijk dat door de staking van de havenarbeiders in de havens aan de St. Lawrence en door de tegenwerking van scheepsbemanningen, aangesloten bij de Amerikaanse SIU, de 6 miljoen ton graan niet tijdig zou konden worden verscheept. Via de oostelijke havens van Canada was medio februari reeds 2½ miljoen ton graan naar Rusland verladen.

Na de heropening van de St. Lawrence Seaway, die eerstdaags zal plaatshebben, zal het tempo der graanverladings worden versneld. Gedurende de winter had meer graan kunnen worden verscheept, zo meent men van sommige Canadese zijden, als Canada de verladings vanuit Montreal had willen voortzetten. De Russen waren bereid de St. Lawrence ook

in de winter op te varen, mits er voldoende graan in de silo's zou zijn. Zij toonden zich niet bezorgd over het risico dat deze vaart zou meebrengen, aangezien hun schepen bijna allemaal versterkt zijn in verband met de vaart op hun eigen niet-ijsvrije havens.

(NCKvK)

VAN DELFT'S Book and Gift Shop

For all your BOOKS, BIBLES, HYMNBOOKS, RECORDS, TEXTS, YEARBOOK 1964 \$ 1.35 (postpaid)

We have a few Daily Manna Calendars left. \$ 2.— each postpaid.

REFILLS SEVEN STAR AGENDA \$ 2.69 postpaid.

1058 MAIN ST. W. JA 8-1932 HAMILTON, ONT.

Heeft U reeds een aanvraag ingediend voor Uw Sociale Verzekering Nummer?

Uw regering gaat Sociale Verzekerings Nummer Kaarten uitgeven in plaats van de werkloosheidsverzekering nummers die het merendeel van de tewerkgestelde mensen tot nu toe heeft gehad. De nieuwe nummers zullen de regering in staat stellen om moderne kantoorroutine te gebruiken voor groter doelmatigheid in de behandeling van werkloosheidssteun en tevens andere uitkeringen zoals voorgestelde pensioenplannen.

Om deze redenen wordt U verzocht om een Sociaal Verzekerings Nummer aan te vragen, zelfs indien U geen bijdrager bent aan het werkloosheidsverzekeringsplan.

Indien U nog géén aanvraag indiende, hier volgt wat te doen:

INDIEN U EEN EMPLOYEE BENT zal Uw werkgever U een aanvraagformulier uitreiken. Vul het in en geef het prompt terug aan Uw werkgever.

INDIEN U WERKLOOS BENT en steunuitkering ontvangt dan dient U een aanvraagformulier in te vullen wanneer U zich persoonlijk of schriftelijk meldt bij de U.I.C.

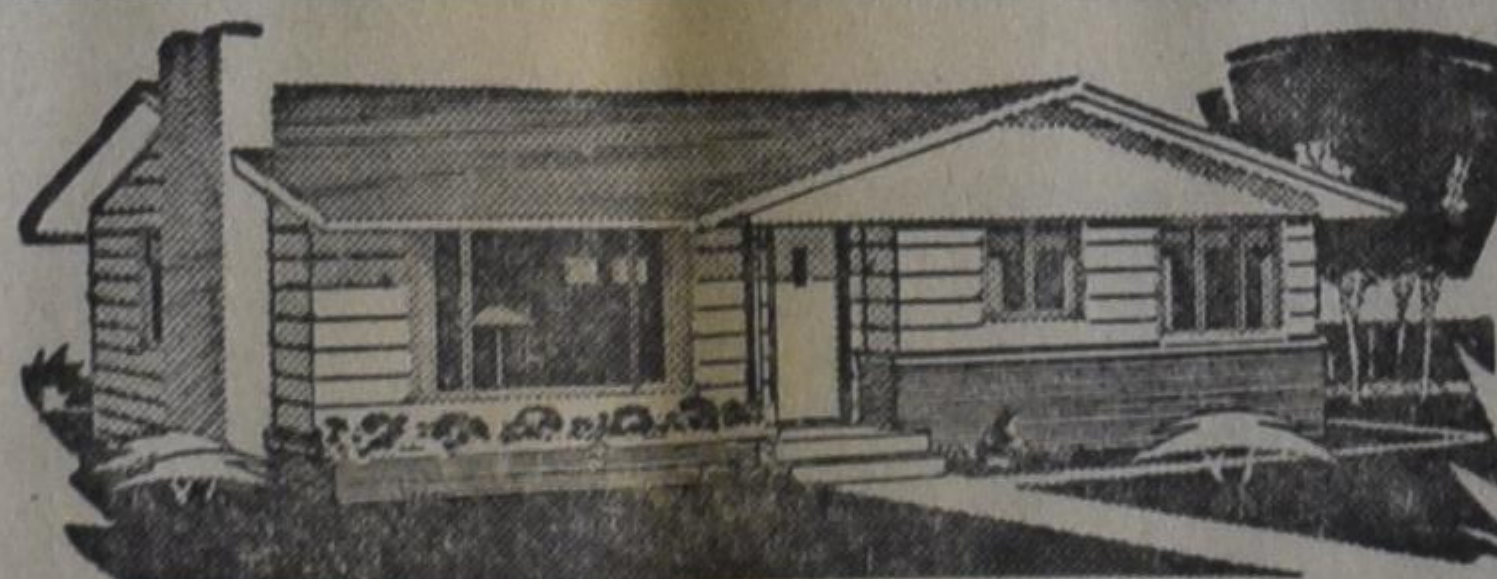
INDIEN U EEN WERKGEVER BENT die ingeschreven staat bij de Commissie, dan zult U automatisch aanvraagformulieren ontvangen. Indien NIET ingeschreven bij de Commissie, stelt U zich dan s.v.p. in verbinding met Uw plaatselijk U.I.C. bureau, zodat men U formulieren kan toezenden. Deel de aanvraagformulieren uit aan Uw employées, laat ze invullen en stuur ze prompt tegelijk terug, niet individueel, naar de Commissie.

Vul Uw aanvraagformulier NU in!

UNEMPLOYMENT INSURANCE COMMISSION

OTTAWA

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:

John Voortman
REALTOR

588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT!

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES:

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.

Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIË VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.

Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager. Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.

Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek). Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan. Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.

In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE

Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks) Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok. Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalingen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT

(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.

Deze brieven, geschreven door Schroeffer, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsam, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE SLEUTEL TOT HET GEHEIM, door C. L. Lewis.

In korte radiotoespraken geeft Lewis rijke en krachtige gedachten over goed en kwaad, over seksuele moraal, over geloof en christelijke levenshouding.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.

Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.

Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.

Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.

Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.

Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS

An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS

Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS

Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON

Rosemary Coningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS

By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST

Dr. F. B. Meyer. A clash between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN

Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background of his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.

This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN

A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR

This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

LET SUCH TEACH OTHERS

BY A. WITVOET

Some of you may reply to the question would you like to teach? by saying, "Who? I teach? No, thank you. I already had my fill of teaching when I was still a runt in grade three." How do you know? How do you know whether or not you would enjoy being a teacher? Your impression of teaching is a bit unrealistic, when you come to think of it. After all, as a pupil you were or are at the receiving end of a pat on the back, red pencil mark, words of wisdom, and a last warning? You'll have to become a teacher in order to find out. Too great a price? Maybe so.

Perhaps it's better not to ask yourself the question whether or not you would like to be a teacher. Ask yourself, am I called to be a teacher? for I believe that if you are called to a profession you'll enjoy it thoroughly. If God calls a person to a profession, He does so because that person can serve Him best in that way. This should make anyone happy, really happy.

How many of our young people now or at any other time think about a future job in terms of service? Of course, after you have decided on a certain employment without even thinking about God's will, you can still serve God. But actually you have robbed God of the opportunity to use you as effectively as possible in His kingdom. Do you want to know whether or not you are called to a particular profession? Do you want to know whether or not God calls you to become a teacher? You can find out, you know. It may take some time and effort, but they will be well spent. Perhaps this article will be of some help to you.

Our school days have made all of us somewhat connoisseurs of teachers, haven't they? As pupils we have done a fair amount of observation which helps us to form our concept of the ideal teacher. Perhaps some of you have come to the conclusion that a teacher is born, not made. You're probably right although you should not overlook the importance of the process that makes the teacher. All of you have contributed in your own way of breaking or making a teacher. When you defied a teacher, when you puzzled a teacher, or when you embarrassed a teacher you either made him or destroyed him, depending on whether or not the person was born to be a teacher. Well, there you have it: a teacher is made because he was born to be one.

Where does that leave you who are looking for a vocation in life? How do you find out whether or not you were born to be made a teacher? If you study the recipe that I am going to give you with the recommendation of a few years of experience, you may have found an answer. There are, namely, certain qualities which one must possess in order to fall into the category of born teachers.

First of all, there is the matter of mental ability. Are you able to gather enough knowledge so that you can pass it on again? In order to qualify here you must be able to go through four years of high school and at least two years of college or the equivalent of it. Unfortunately I cannot go into detail here. We all remember the controversy that arose in Calvinist-Contact some time ago on the question of teacher training. I don't want to make a few glib remarks here about the course of training one should take, for I realize the complexity of the problem. I have my own opinion on the matter, but I won't force it down your throat without adequate reasoning to back it up.

Secondly, there is the ability for leadership. This does not mean that you must be able to push people around or shout at them. It simply means that you must be able to influence them. Can you, once you have reached a certain position in which you believe, win others over to your side? Again, I don't mean are you a slick salesman, but are you strong enough to make others respect you and follow you? Strength of character and strength of conviction are important aspects here. With these you can remain calm, you can be understanding, you can admit that you are wrong when you are wrong without losing your grip on people.

A third factor is love for children. I am not placing these qualities in order of importance, by the way, for this third quality is absolutely essential. How can you possibly communicate, I mean really communicate, so that teacher and children operate on the same wave length of mind and soul, unless you love your pupils? What are you going to do when Tommy is impolite to you? Are you going to be insulted or grieved? Are you going to retaliate or help? And help does not exclude punishment, understand me well. Are you going to let it go or do

you care enough for Tommy to make him see his fault? This, my friend, is going to depend largely on the size of your ticker.

The apostle Paul pointed to the great need of love when he said: "For though you have ten thousand instructors in Christ, yet have ye not many fathers . . . wherefore I beseech you, be ye followers of me." Paul stakes a claim on leadership because he is like a father to the Corinthians — he loves them. Do you see the pattern? We talked about leadership too. Love justifies leadership.

As a fourth major essential I should like to mention spiritual maturity; after all, we are concerned about the ingredients of a Christian teacher, aren't we? It should not be necessary to use the adjective Christian, for who else can be a teacher than one taught by Christ? Shall the blind lead the blind? A teacher then must have grown in the stature of Christ. He must have a good knowledge of the Bible and he must have developed a sound concept of the implications of the Word of God in culture, culture taken in its broadest sense of giving form to life.

If you have all these qualities to some degree, mental ability, leadership, love for children, and spiritual maturity you can probably begin thinking seriously of becoming a teacher. God has given you the talents, and there is no doubt that He calls people with these talents to fill the many vacancies that presently plague our Christian schools.

Yes, it's a difficult task. Mr. John VanderArk, director of the National Union of Christian Schools, observed at one of our Ontario Teachers Conferences that teaching must necessarily be difficult. If pupils would behave as teachers wanted them to behave they would not need teachers. All a teacher would have to do is give the pupils a book and let them study it. As it stands, however, teaching presents the challenge of working with pupils that are not mature and self-disciplined.

But the teacher must not only lead the student from the immature to the mature (mentally, socially, emotionally, etc.) but, as Mr. G. W. Hylkema very rightly points out in his essay "The Great

Office of the Teacher" (Jaarsma, Cornelius; Fundamentals in Christian Education, p. 420), also from the abnormal to the normal. Let us not forget the unhappy but actual presence of man's complete depravity. All children are cut from the same cloth: they are fallen children, evil children; they are selfish, proud, destructive, and cruel by nature. Of course, God is willing to save them from all this through His Son, Jesus Christ, but this process of saving is a lifelong process. And a teacher may share in this lifelong project. That is the great task of teaching.

If I were a realistic painter, I would paint a classroom with thirty-odd students, some eager, some less eager, and some obviously bored, and a teacher in front of the classroom with a bright face, a stern face, or a haggard face. Whatever I would paint would say little more than, this is a possible situation, but it would leave me with the question what is teaching? If I were a symbolic painter I would paint a prism breaking up slanted light into the seven colours of the rainbow and say that this is an answer to my question what is teaching? The only problem that I would have now is that my meaning would not be obvious enough to the uninitiated critic.

Since I am neither a realistic painter nor a symbolic painter, I am free to dream a little and say, I wish I were somebody in between a realistic and a symbolic painter. I wish I could paint a bare room with an old rabbi looking down on a dark curly roughneck who studiously traces the spelling of a Hebrew text with his finger, forgetting the frog in his pocket. I think I would let the sunlight stream through the open windows in the wall. The light would hit the old man obliquely as if he were a prism.

If I were a painter, I might paint just that. But I am not a painter; I am a teacher. Or shall I say, I try to be one? When you think of the definition of a teacher that Alexander Pope gave, "Let such teach others who themselves excel", you may well expect hesitancy on my part or on the part of any other person that tries to be a teacher. What about you? Do you think you could overcome your hesitancy to accept a vocation so that you too can hesitantly say I try to be a teacher?

WORTH

THE RISKS

Ottawa. — Federal-Provincial relations, a subject of almost interminable discussion over the past several months, refuses to go away. And the more often it pushes its way to the forefront, the more it begins to take on nightmarish qualities.

To go back a bit, it will be recalled that last summer there were some preliminary skirmishes between the two levels of Government when Ottawa sought to move ahead with its pension plan and Municipal Loan and Development Fund without consulting the provinces.

What was heralded as the real confrontation, a confrontation primarily between the Federal Government and Quebec, took place in Ottawa last November. It was the beginning of a series of conferences that, in the words of some influential voices in French-Canada, represented Confederation's last chance.

Out of that first conference emerged a decision to give the provinces an additional share of revenue, for the fiscal year beginning in April of some \$87 million. Out of this amount, Quebec was to get nearly half, about \$42 million. While it fell far short of the \$150,000,000 being demanded by the Quebec Government, all seemed well when Premier Jean Lesage went away all smiles, pronouncing the conference an undeniable success. The danger to Confederation presented by the nationalistic forces in Quebec seemed to have past and on all sides there was a sigh of relief.

When the second conference was convened in Quebec City at the end of March, it was expected the atmosphere would be relatively calm. As a result, few were prepared for the shocks to come.

The first was provided during the course of the conference by Premier John Robarts of Ontario, when he provided a strong indication that his Government would join Quebec in spurning the proposed Federal contributory pension plan in favour of establishing its own public pension plan.

For Ottawa's dreams of a national pension scheme, it was a serious blow, since it raised the possibility that the two largest provinces, with well over half the population of Canada, would not form a part of the Federal program.

The second shock came following the conclusion of the Federal-Provincial talks when Premier Lesage, who had again been a study in affability in the conference chamber, lashed out at the Federal Government with a viciousness that was quite unexpected.

He condemned Federal authorities for failing to come up with the additional share of revenue which he was demanding, making it quite clear that he intended to raise provincial taxes and heap the blame on Ottawa's shoulders. Not content with that, he threatened to challenge the Federal Government in the courts on grounds of violating provincial jurisdiction over education if it pressed ahead with plans to provide family allowances for children 16 and 17 still in school and interest-free loans for university students.

Returning home dispirited from Quebec City, Federal authorities faced an attack of another sort from Conservative Leader John Diefenbaker in the House of Com-

mons. The latter, pointing to the proposal to allow Quebec to opt out of shared-cost programs with financial compensation, accused the Government of seeking to dismember Confederation.

Trouble piled up when a short time later Premier Robarts made it all but certain that Ontario was going to thumb its nose at the Canada Pension Plan and go for one similar to Quebec's instead.

In many ways, that for Ottawa was the unkindest cut of all. From the beginning, Premier Robarts had bent every effort to scale down the Federal scheme to more modest proportions. Bending to this pressure, the Pearson Government agreed to make some substantial modifications. Having gone a considerable distance to meet Mr. Robarts' position, Ottawa now found the Ontario Premier completely shifting his ground, favouring a pension plan that was more expensive in practically every way than that ever contemplated by the Federal Government.

Faced with impending disaster on both the Quebec and Ontario fronts, the Federal Ministry resolved within the past few weeks to undertake a drastic shift of its own position in an effort to escape from the sinking sand all around to firmer ground.

Highly secret, highly sensitive negotiations were launched between Ottawa and Quebec City in an effort to reach agreement on a package deal that could just conceivably provide the basis for a new measure of understanding between the two levels of Government. For the Federal Ministry the move was fraught with danger.

If it failed to pull it off, relations between the Pearson and Lesage Governments could go from bad to worse. And even if the Federal Ministry did succeed in appeasing Quebec, it faced the risk of further aggravating the strong reaction to French Canada that was building up in other parts of the country.

The major cause of friction between Ottawa and Quebec is over money. The Federal Government had taken the stand that it would not provide the provinces with any greater share of revenue for the current fiscal year than it had promised last November.

In order to make it possible for Mr. Lesage to forestall a tax increase for which he would blame Ottawa, the Pearson Government indicated it was prepared to provide for an increase in provincial revenue for the next and succeeding fiscal years.

The second front on which it was prepared to move was on pensions. The pension plan unveiled by the Quebec Government, which Mr. Robarts favoured so strongly, was in many respects considerably larger in scale than the proposed national plan.

Despite the substantial gap between the two, Ottawa offered to sit down and negotiate a compromise that would provide for at least a common pension system and just possibly pave the way for Quebec membership in a revised national contributory pension plan. Should that latter possibility develop, Ontario would be left with little recourse but to follow suit.

For the Federal Government, the risks were very great, but the prize may yet prove them to have been worth taking.

As our readers will have noticed, the layout of Christian Courier has been changed. The previous 8-page layout proved to be inconvenient to our readers. Commencing with this issue, we shall publish Christian Courier in four full size pages.

At the same time we have made an editorial change, to this extent, that instead of one editorial, we will publish brief editorials, dealing with current events.

We trust that these changes will prove to be a change for the better.

EDITOR.

GOVERNMENT

A few weeks ago, the introduction of a bill with the aim of giving the police in Ontario more power, did not have a chance of passing. It was clear that the intention of the bill was to battle organized crime. The people of Ontario were all in favour of it, but they were not ready to sacrifice their freedom for it.

Now the government of Quebec is involved in a similar argument. In order to promote the province's economy, the government of Jean Lesage has introduced a labour bill. Promptly the labour force in that province threatened with a work stoppage, involving 135,000 people. The labour body claims that the new code considerably restricts the right to strike; that it subjects collective agreements to the jurisdiction of the civil law, and that it refuses the right of association to several groups.

In general people are inclined to leave government affairs to the government. As soon, however, as any government intends to infringe upon the democratic freedom, the people raise a hue and cry. Consequently, Ontario's police bill has been withdrawn, and Quebec's Labour bill will be drastically modified.

Democratic freedom includes the right of association. To this everyone agrees.

What then may be the reason that the Christian labour movement has such a difficult time to convince the government that, when it comes to union-membership, this right of association simply does not exist?

Quebec's prime minister can answer this to a certain extent. Said this premier, "The government will try to satisfy the greatest number of persons in doing its duty."

At least this is a true picture of the idol of our age: the satisfaction of "the greatest number of persons." It is, however, not the Divine pattern for a government. We cannot, and never should stop our witness that the government is not the people's servant, but first of all God's servant to maintain righteousness for His sake.

★

R. C. M. P.

For a moment it seemed that the Canadian forces in Cyprus were to be supplemented by units of the Royal Canadian Mounted Police.

There was, no doubt, reason for such a move. Although Canadian troops were welcomed on the island, the effect of their presence was not accordingly. The Canadian contingent consists of armed forces, which have been trained in defense, but not in police work. And since the purpose of their stay in Cyprus is to prevent hostilities between Turks and Greeks, it is clear that a police force is better suited for the situation than an army. This explains the wish to have well trained men such as the R.C.M.P. sent to the island as well.

The Canadian government deserves praise that it did not give in to this desire. The Royal Canadian Mounted Police is a law enforcement agency. Its purpose is to see to it that the laws of the country are being obeyed. This, however, can only be done within the boundaries of the nation. Outside of the Canadian territory there is no Canadian national law to be observed. Sending police men to another country would place Canada in a position of lawgiver or governor over that country. Canada has no right nor desire to be in such a position.

★

CONSCIOUSNESS OF FAITH

Bishop Robinson's book "Honest to God" has received unusual attention. Nine prints within one year! This must have a reason. It cannot be the title only, although we will all admit that there is something in it which appeals to us. It may make readers anxious to know what the writer has to say if he wants to convey a message which deals with honesty to God. However, if the contents of the book hadn't struck oil, the title alone would never have been sufficient to give it such wide distribution. So the next question is, whether Bishop Robinson's message is so penetrating or revolutionary that so many people want to listen to him. In all honesty, we can hardly say that Robinson has come up with brand new ideas, which have never been said or thought out by others before him. We can only say that Robinson is quite modernistic in his views and that for Bible-believing Christians Mr. Robinson has not much to say. His book gives, as someone has said, rather the impression that Robinson has lost his God, and that he is searching to find Him back, even though he does not admit it in so many words in his book.

Be it as it may, the questions which are presented by this Anglican Bishop are of such a nature that many people may have found in Robinson their spokesman, because similar questions are in their own minds. Rather than analysing Mr. Robinson's solutions in the first place, we believe that it would be a good thing if we paid attention to these and similar questions. In other words, do we simply take for granted many conceptions and so-called principles? Are certain opinions passed on from father to son, without giving sufficient consideration to what we say or stand for?

Our Christian press may see it as its task to deal with these questions not in the first place with the aim to discuss "Honest to God" but, rather with the intention to come to a consciousness of our faith.

Canadian Soldiers Examined In Cyprus

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOLSTRA

Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 30

LONG LIVE THE KING!

Mark 16

BACKGROUND NOTES

A. This will be the last outline on the Gospel of Mark, the gospel with the stress on Jesus' kingship. All those who have followed these outlines have seen a royal moment in Jesus' life in 'the state of humiliation'. We shall see how Mark also reveals Christ's royalty in his account of Christ's exaltation. Mark does it in his own way. But first something else must be said. For we have a particular difficulty with our chapter. You can see this for instance in the New English Translation. After vs. 8 a note is added, which reads: 'At this point some of the most ancient manuscripts bring the book to a close'. Then the text itself continues as follows: 'And they delivered all these instructions briefly to Peter and his companions. Afterwards Jesus sent out by them from east to west the sacred and imperishable message of eternal salvation.' Here again is a note, stating: 'Some manuscripts add this paragraph, which in one of them is the conclusion of the book.' Finally follows what you read in the vss. 9-20, but again a note follows. This final note reads: 'Some manuscripts give verses 9-20 either instead of, or in addition to the paragraph And they delivered . . . eternal salvation, and so bring the book to a close. Others insert further additional material.'

The problem then is that we do not know where Mark's abbreviated gospel ends and we don't know precisely how it ends.

However, we agree with one of the learned scholars that Mark 16:9-20 is so much a unity with the foregoing part of Mark 16 and the whole book, that we are convinced that, regardless whether Mark wrote these words or not, also this last part of the final chapter undoubtedly is the Word of God. Just like in church the preacher is not important, but the message, so, in this way, here too it is not important to know who wrote what, but to understand what God wants to tell us by one of his servants. In other words: the secondary author (Mark) may disappear in historical foggy as long as we clearly hear the voice of the Primary Author, the Holy Spirit.

B. Mark's story of Easter is the most pessimistic one as far as the people are concerned. Mark 16 is really the story of the 'hardness of heart' (vs. 14) and only in the very last verse we see that these hearts have become 'burning ones'. (Luke 24:32)

When Jesus arose He did not find his people waiting to greet him with an enthusiastic: 'Long Live the King'. That enthusiasm was to come much later.

Yet, this shows exactly the greatness of the love and of the power of the King who lives forever.

THE OUTLINE

A. The King gathers His people.

1. Vss. 1-8. The women. Mark is the most pessimistic one of the gospel authors we said. You can see this also in his choice of material: first, the women; then, Mary Magdalene; finally Cleopas and his friend — is this way Mark tells us about the most lost ones of all the lost sheep. The risen Christ had first of all to gather his church out of many a dark corner and He did this in a truly royal manner. The women bought the spices before they brought them to the sepulchre. Why does the evangelist mention this? Does this show their faith, their hope or their love (charity), cp. 1 Cor. 13:13. Indeed: charity never faileth. But faith has more power than love. Faith can remove mountains, but love can not roll away the stone from the door of the sepulchre. Especially not this stone, why not? See vs. 4.

Stones sometimes speak and preach. This stone proclaimed the King's victory, but the women were deaf to this message. Even the angel does not help them. His appearance is indeed royal. Why did he look so young? Why was his garment so bright and so long? How did the women react? It is a sad situation when women weep and angels cheer. Listen, how the angels speak in short sentences, in measured terms. 'Be not frightened' could be translated as 'Stop being afraid.'

Very beautiful are the words: He is risen, he is not here, he is already on his way to Galilee.

Tell it to his disciples and Peter — astonishing thoughtfulness of love and grace! The women may leave their spices in the sepulchre — this money was wasted indeed, it could have been used for the poor. See John 12:1-8.

The result is disappointing. The trembling of the women continues. Neither said they anything to any man — Mark does not mention the great joy of Matt. 28:8 — does not mean that the women did not inform the disciples, but only that they did not tell anybody they met on their way back to Jerusalem.

2. Vss. 9-11. Mary Magdalene. See John 20 for more details. Here the evangelist only wants to stress that "they . . . believed not."

3. Vss. 12, 13. Cleopas and his companion. See for a more complete report: Luke 24: 13-34.

Here again only the result is important: neither believed they them. This does not contradict Luke 24:34, for Luke also mentions that later on doubts and unbelief took over again (vs. 37).

Of Cleopas and his friend it can be said that they walked the wrong way and also talked the wrong way.

4. Vs. 14. The eleven. To them Jesus speaks about their unbelief and hardness of heart. It is the climax of this first part of the chapter. But the King gathers his people notwithstanding their slow motion.

B. The King instructs His people.

Vss. 15-18. In these verses Jesus himself tells his people about their mandate and task and shows them the perspectives of His unfulfilling promises.

Vs. 15: Go — preach. It is sometimes explained as: reach, preach, teach.

Vs. 16 tells about the result of the message. God's Word will not return void. (Is. 55:11)

Vs. 17 and 18 add promises of signs that follow. Are they still following? If there are no signs whatsoever, would there be something wrong with the church?

Does vs. 18 speak about faith healing? What to think about this sign? What to think about modern movements of such healing?

C. The King governs His people.

After Jesus had completed his instruction, both the King and the people proceed; the former to heaven, the latter to the world. Yet in the world the King is always with his people.

In Mark 1:1 we read about "the beginning of the gospel of Jesus Christ", Mark 16:20 shows that his kingdom has no end. In this one verse the whole book of Acts is summarized. The disciples preached everywhere, the Lord blessed the world with the power of the Word and many confirming signs. Amen.

With this instalment, we have come to a close of the Outlines on the Gospel according to Mark. We hope and pray that this Series has been a blessing to many. It is our intention to publish this series in brochure form in the near future.

Since most of the Bible Study Groups and Societies interrupt their activities during the summer months, we intend to publish a new series of Outlines in the beginning of September.

Editor.

Confidentially Speaking

DEAR CON & AD:

I attend a secular highschool. Every morning, the school day is opened with Bible reading and prayer. This is good in itself, but during prayer much disrespect is shown. Can one still pray sincerely amidst this "hustle and bustle".

CONCERNED

DEAR CONCERNED:

We appreciate your problem, and we can understand how you feel, when during prayer your attention is constantly sidetracked. The easiest answer would be, that you would try to talk to those who are the cause of their "hustle and bustle". However, we can understand this is very difficult and probably even impossible. We,

therefore, would strongly advise you to discuss this openly and frankly with your teacher. Tell them that prayer is not just a formality to you, but that you attach a real meaning to it, and ask the teacher whether it is possible that he would have a talk to your fellow students in class.

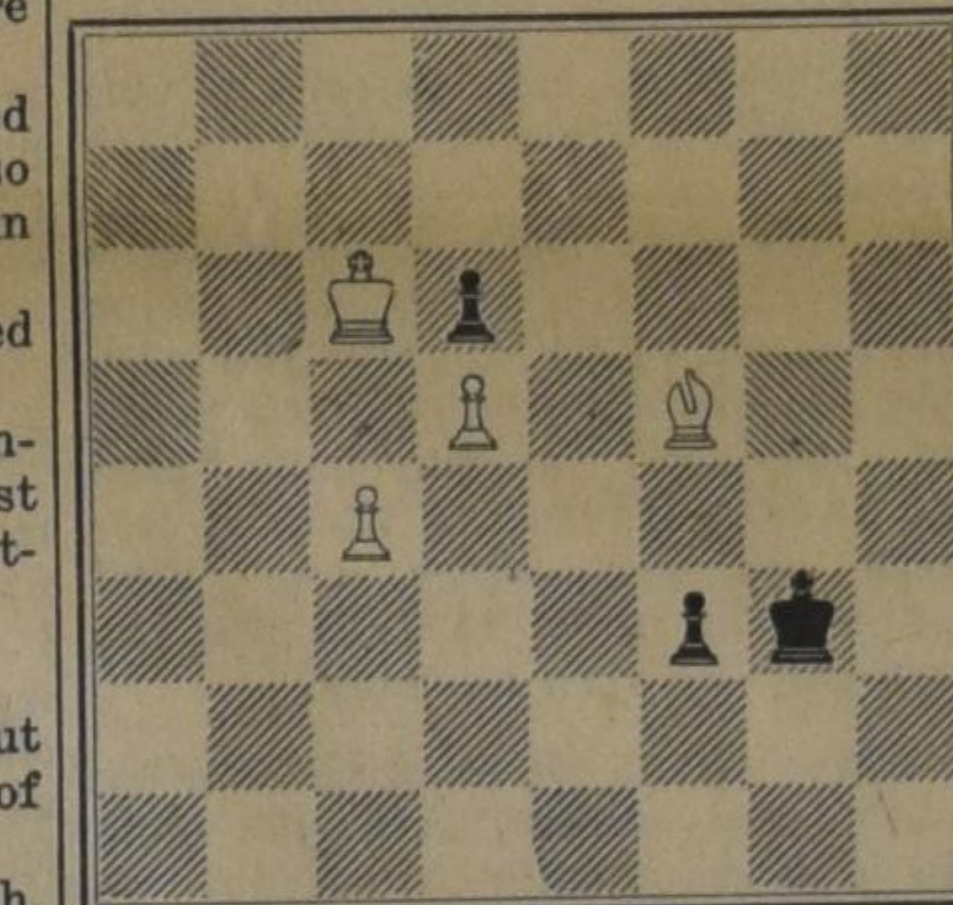
You need not become angry about it, whether you talk to your fellow students or to your teacher, but you may show your deep concern. If these things do not help, we believe that you should talk to your parents about it in order that they can bring it up either in approaching the principal or in putting it before the Home and School Association.

We realize that this is not a very easy task, but we believe that you

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

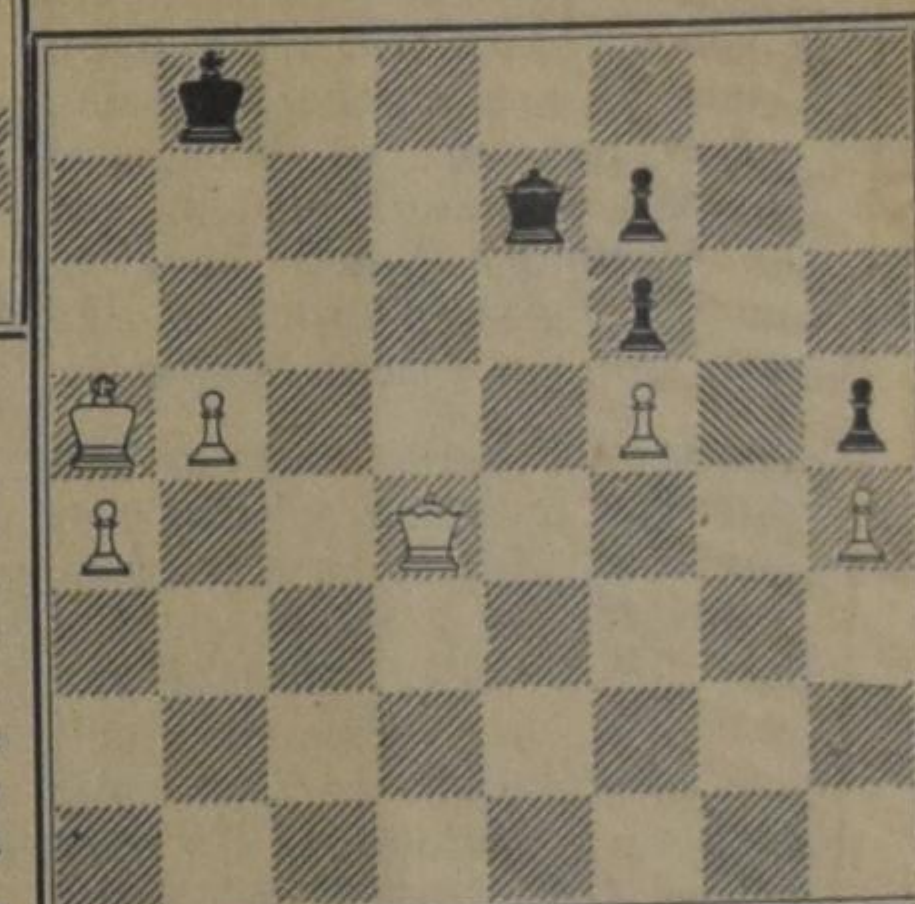
From time to time we have the opportunity in our column to discuss some problems we may face in a regular game. Sometimes in a seemingly lost position a way out can be found. Take for instance the first diagram in this article.

Black to move.

If you would play the black pieces you would certainly resign. The black free Pawn cannot become a Queen and the other Pawn cannot be defended. There is nothing that could prevent white from winning the game. Nothing indeed? Let us try. 1. —, K-B5 causes the white Bishop to move, but where should he go? He must stay in the neighbourhood of the advanced Pawn, for otherwise that Pawn would promote and bring the decision. We can say that white is forced to answer as follows: 2. B-Q3. But now that black King attacks him again: 2. —, K-K6; 3.

The second diagram shows also a game which ended in a draw, but this time because white made a mistake. After black's first move he should have withdrawn his King to N4. Now, however, he gave black the opportunity to play stalemate. Of course, if you are able to discover such a chance, you are rather smart. In this case it was the wellknown chessplayer Schlechter who did not want to lose against the stronger Tsjigorin.

Black to move.

Solution: 1. —, Q-B2 ch; 2. Q-N6?!, K-R1!! After 3. QxQ black is stalemate. After 3. K-R6, black answers 3. —, Q-B1 ch and there- after both return to the previous position again: perpetual check.

may not let it go. We would rather have you see this as a challenge.

CON & AD

DEAR CON and AD:

I am engaged to a boy who belongs to another church than I do. We plan to marry in the near future, and we both want to do this in the church of my boyfriend. To this, however, my mother objects. Although my parents and I belong to the same church, my parents hardly ever went to church, and consequently, I didn't go either. Since, however, I went steady with my boyfriend I have been attending his church, and I must say that I feel quite at home there. As a matter of fact, I want to join that church, not so much because of my boyfriend, but rather out of my conviction. My question is now, what must I do, must I follow my mother's direction and marry in the church which I will leave soon, or must I marry in the church of which I hope to become a member?

JOYCE

DEAR JOYCE:

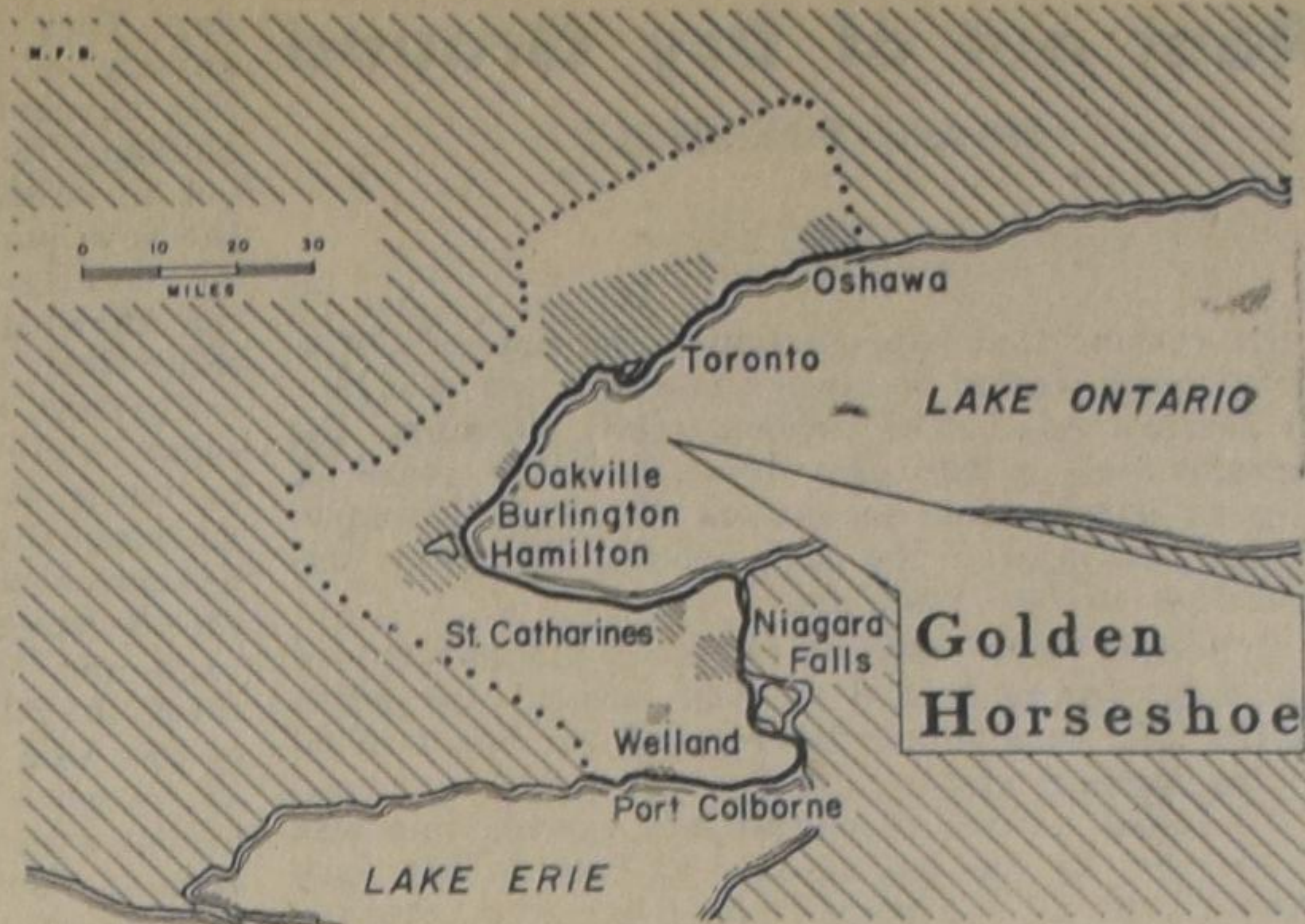
Usually the couple marry in the church of the bride and the ceremony is conducted by the pastor of the bride. It may be this weighs heavily in the mind of your mother. Since she hardly ever attends that church, we assume that she is influenced by sentiment and custom.

If it is indeed your sincere agreement with the confessions of the church of your boyfriend that you want to join that church, then we believe you should marry in his church. At the same time, however, we wonder why you have not joined that church already, since you are in agreement with the church's stand. Nevertheless, we will drop this point, since we are not aware of all the circumstances. We advise you to discuss this matter of fact with your mother, and try to convince that this has become a matter of conviction to you and not just a plain formality.

CON and AD

Six-lane super-highways interconnect Golden Horseshoe centres, provide high-speed links with other important parts of Ontario and nearby United States.

Map of the Golden Horseshoe. Nearly 3 million Canadians live in this 2,000 square mile area.

CANADA'S DYNAMIC "GOLDEN HORSESHOE"

Story by: John Ough
Photos by: National Film Board

People in Timbuctoo, Tipperary, Tahiti and Tasmania, after seeing pictures of Canada in their school books, travel folders and encyclopaedias, must often think of this country as a rolling, vast wilderness of arctic barrens, tall-timbered forests and wide wheat fields. Some of Canada's southern centres of population are dense enough to hold their own against any of the heavy black spots on world population maps in atlases. Around the western end of Lake Ontario, for example, is a "Golden Horseshoe" — a 15-mile wide band of land following the shoreline for less than 200 miles and containing just over 2,000 square miles. In the belt of Ontario running from Oshawa, west to Toronto and Oakville, through Burlington and Hamilton, then curving south and east to St. Catharines, Niagara

Falls, Welland and Port Colborne, there is a population density of 1,300 people per square mile. In comparison, the Netherlands — most densely populated country in the world — averages about 900 people per square mile. Still the "Golden Horseshoe" is by no means all industrial and residential sites. It contains many square miles of orchards, peach groves, grape vines and general agriculture.

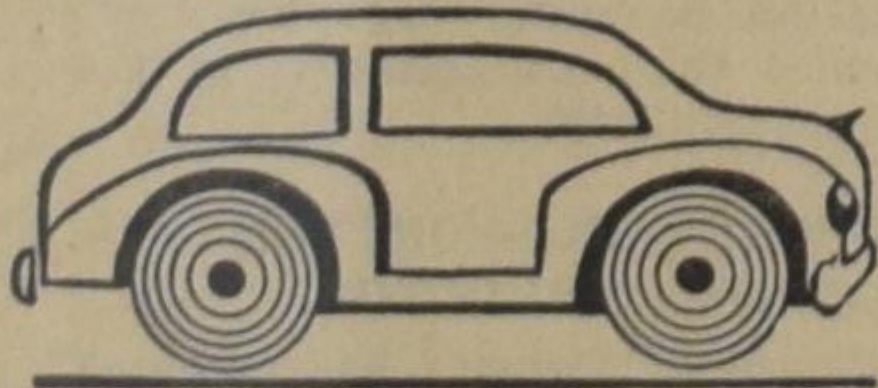
Expanding the example of the "Golden Horseshoe" and taking a much larger area from Oshawa over to Grand Bend on the shore of Lake Huron and reaching south to Sarnia and Windsor to include all southwestern Ontario — an area about equal to that of Holland — there is a density of people per square mile of nearly 400 — higher than the national average of India. This part of Ontario is truly a far cry from the geography-picture-book Canada of past

years. Look at some of the statistics of Ontario in general which apply largely to this area. Ontario produces half of all Canadian manufacturing, dominates in automobile and auto parts, iron and steel, heavy electrical machinery, rubber goods, communications equipment, fruit and vegetable preparation, industrial machinery, chemicals, brass-copper-and-sheet-metal products, printing and bookbinding. Also Ontario has the largest agricultural production, the largest inland fisheries in the world, leads in furs and is Canada's biggest mineral producer. With a population reaching towards 6,000,000 and increasing by nearly a quarter million each year, southern Ontario is now one of the major concentrations of people on the North American continent, holds big promise with its massive resources of becoming one of this continent's most important industrial-residential giants of the future.

CENTRE LEFT: There is much heavy industry in the Golden Horseshoe. Here industrial workers leave their factory in St. Catharines.

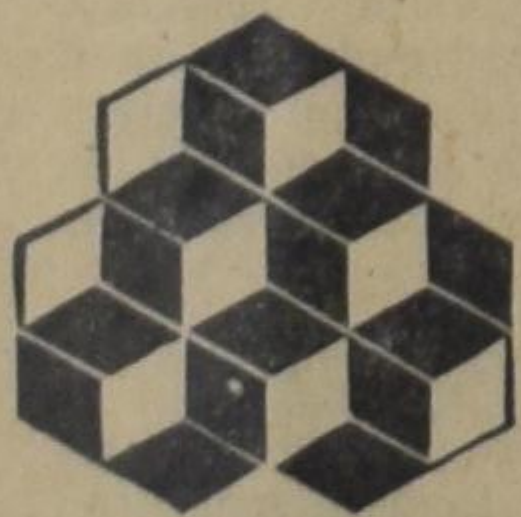
BOTTOM LEFT: Crowds of shoppers throng new \$40 million Yorkdale shopping centre in Metropolitan Toronto.

BOTTOM RIGHT: Between Hamilton and Niagara Falls lush vistas of vineyards, peach orchards, apples, pears, and other productive fruit growing can be found.

Rotate the page and see the wheels go around.

To see boy kiss girl, place your nose near the dot.

How many cubes has the artist drawn—six or seven? Before you make a bet, turn the page upside down.

To put the bird in the cage, lift the page toward you with nose centered on the dotted line.

TRY THIS

YOUR EYES CAN FOOL YOU

The drawings you see in the accompanying illustration are optical illusions. Even normal eyes can be fooled sometimes. Here is proof that seeing is not always believing — even with normal eyesight.

If you have uncorrected vision defects, lots of other optical illusions may exist. In a survey done by the Better Vision Institute among employees of 50 companies — from industrial giants with many thousands of employees down to lesser firms, 4 out of every 10 employees had inadequate vision for their jobs.

Of all those with faulty vision, few had any idea or knowledge of their visual defects. Their vision "seemed" normal because they had no standard with which to compare. Optical examination under professional supervision brought out the deficiencies.

Among them were cases which required immediate treatment. There were diseases present that might have caused total loss of sight, or even proven fatal to the person examined.

From 90 to 95 per cent of these deficiencies were readily correctable by proper glasses or by medical treatment.

In one company where color vision was required, large numbers of persons were hired in a rush period. The examination revealed many were color blind.

In another instance, where normal side vision was a requirement, many employees were found lacking this capability.

In one firm studied, it was noted that product rejects decreased by 75 per cent after employees' eyes were examined and satisfactory glasses prescribed. In an electrical plant, training time was cut from

40 hours to 16 hours. These are typical findings.

In summing up the results of this broad industrial study — correction of eye defects resulted in increased production, improved personal efficiency, lower accident rates, reduced absenteeism and employee turnover. Several companies discovered that eyesight correction helped keep experienced older personnel on the payroll.

Almost a thousand cases of disease conditions were uncovered over a period of 13 years in one firm whose employees' eyes were examined at regular intervals.

Periodic eye examinations are recommended to safeguard vision. The survey noted that 39 per cent of eyeglass wearers had not had their eyes checked in two years. Specialists recommend eye examinations yearly.

Among the non-wearers of glasses, 37 per cent had never had eye examinations and 40 per cent had not been examined in two years or longer. This means that 37 per cent of the non-eyeglass wearers had no accurate knowledge of their sight abilities!

The same survey indicated that 85 per cent of the eye examinations of current eyeglasses showed the need for new correction. In many of the cases, the wearer wasn't aware of the fact that his eyesight had changed.

A survey by the American Association of Industrial Nurses Journal analyzed the side effects of proper vision on employee attitudes and morale. Among those noted were improved security, physical and mental well-being and improved appearance. In the course of the eye examinations, diseases were revealed of which the subjects were completely unaware.

Often an eyesight defect is the first clue to certain ailments. Among the diseases which are reflected in optical symptoms are syphilis, arthritis, diabetes, cardiac conditions, meningitis, myasthenia gravis, brain tumor, hysteria, influenza, certain nervous infections, and stomach disturbances; also chronic alcoholism.

The sure safeguard of one's vision is regular, professional eye examination.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(34)

Everything that happened up to the time of Chris-sie's speech was to be always more or less of a blur to Jansie's mind. The unaccustomed situation, the strange feel of her new dress, and the sense of elegant learning that seemed, to the crippled woman, to lie heavy over the schoolhouse, left only impressions in her emotions.

But when Chris stood up to speak, things focussed suddenly. Jansie leaned to peer around the pillar at the tall, sure young figure, and her heart lifted to the hurting point.

To Jansie, it was a magnificent speech. She was quite sure, as she sat, at ease at last, in her dark corner, that all the people about her were stunned by the incredible brilliance of the girl's rendition.

And it was a good speech, too!

When it was finished and Chris was smilingly receiving the cheerful burst of good-natured applause that was partly appreciation and partly the realization that the proceedings were drawing to a close, Jansie sat watching. Chris bowed gracefully to acknowledge the tribute of the cheering, and the crippled woman's face creased in involuntary response as the girl smiled. But her hands were still in her lap. One did not cheer one's own. It would be a kind of bragging.

But wildly, foolishly, exultantly, Jansie was clapping hands in her heart!

At the little Collins station, Jansie watched the train pull away, taking Chris to college, and there was within her an unexpected sense of detachment. There she goes, the crippled woman thought quietly, and the exultation of the accomplishment was suddenly dimmed by the loneliness that lay upon her

day. They had made it, and the hard work and anxiety of the summer months were justified in this moment. It was as if she and Chris had been climbing for a long time and had, somehow, come out upon the crest. But as she stood, listening to the low humming vibration of the rails that had so recently known the weight of the train itself, the knowledge was clear within Jansie that something had ended. And something had begun.

Turning, she looked about her at the unfamiliar scene. Here and there, people lingered, reluctant to leave the clear, still light of the September morning for the weary scents of the little, red brick station. Two or three well-tailored newcomers, recent passengers of the departing train, collected bags and looked about for transportation to the town that lay in the not-too-near distance. Over to one side a family walked away, subdued in the afterwrench of farewells, and a mail truck, half loaded with the harsh, dark bags, clattered by near Jansie. The porter who was pulling it scarcely glanced at the hunched little figure standing near the track.

I wonder why it is, Jansie thought, that a person don't seem to be stared at so much here at the depot! Maybe travelling is just different from staying at home. Maybe these people are all so anxious to get about their own business that they ain't interested in queer looking people like me. She walked away without self-consciousness, around the corner of the station and up the street that led through the town and toward the shanty. Maybe, her thoughts went on, it's because people who take trips see so many things to stare at that they ain't so curious.

And already her horizon had broadened, through Chris, along two humming rails.

But as she walked, as the familiar atmosphere of the town closed about her again, the vicarious thrill of travel wore off, and the sheer desolation of having Chris gone bore in upon her. She said she'd write me a letter every week, Jansie thought, and a wryness was heavy within her, but —

She stumbled on the edge of the sidewalk, and impatiently flicked a finger at the sudden tears that had come.

And presently, she became aware that feet were moving beside hers along the walk, and that long strides were being shortened to fit her own shuffling steps.

"I just got Chrissie off on the train," Jansie said defensively, without looking up. She knew who it was.

"Yes, I know," Charles Robertson's voice smiled above her head. "I don't blame you for crying a little."

Then, as Jansie made no answer, he went on, "You know, it is a good thing for Chris, though, Jansie."

She nodded wordlessly, and blowing her nose and wiping her eyes again, felt better. She straightened her hat.

They walked along for some time in silence, and the caressing touch of the sunlight was warm against Jansie's face. A pleasant, unreasoning contentment spread through her. I always feel like this when he is around, she thought.

"I was on my way out to your house," Charles told her. "I had some news."

"News?" Jansie looked up at him, and knew that she was glad, whatever it might be, for it had turned his steps toward the shanty.

He had been out to the shanty several times through these past weeks of the busy summer, and at first, Jansie had been sure with all the wry acceptance of her nature, that his visits were merely excuses to see Chris. But as time had passed, she had seen that he had made no special effort to be with Chris, that he had seemed perfectly satisfied if only herself or even R. P. or Willie were there to entertain him. His interest seemed to be in the whole Sanders family.

"I hope it's good news," she told him now.

"Well, I don't know about that," Charles answered cheerfully. "The church may not think so, but I like it! I got a letter from Doctor McLean today, and he

won't be back until Thanksgiving. He wants me to stay on for three more months."

Jansie's heart swung with a sudden lurch of joy. "Why, I think that's fine, Mr. Robertson," she said matter-of-factly. "But how about the schooling that you planned to finish up this year?"

"I can make it up," he told her. "It will mean a great deal to me to have the extra months of work. I've made a lot of debts in these last few years of preparation for my work."

But Jansie was hardly hearing the words, as he went on to speak of his hopes and plans, so deep was her sense of contentment in the sound of his voice beside her as she walked.

They were almost out of the town now, passing the new little houses on the prairie to the shanty. The morning lay, sweet with sun, all about them, warming all life with the first gentle ripening of the fall. Jansie looked about her and the morning. All of it was hers. She felt at one with everything, the bustling housewife hanging her sheets in gleaming cleanness on her lines, the little boy shouting lustily and wordlessly as he bounced a ball against the side of a house, the smiling farmer who leaned from his rattling flivver to shout a greeting to the preacher. She was a part of it, the crippled woman thought with a kind of wondering surprise. It was all a part of her life, too!

When they came to the shanty itself, they paused outside, reluctant to leave the beauty of the day to go inside. Inside the smithy, they could hear R.P.'s languid hammer on the anvil.

"Does Mr. Sanders do much blacksmithing?" Charles nodded toward the dimness of the smithy doorway. "Is he strong enough to do much?"

Jansie smiled. "Not much," even if there was much blacksmithing to do these days, which they ain't. He's getting too old to get around so good anymore. You see," she stopped and counted in her mind, "I reckon Paw's about seventy-five years old now."

(To be continued.)

THE ARSS MONTHLY BULLETIN

THE ARSS AND THE CHURCH

or: should the church control a college or university?

When the Association for Reformed Scientific Studies was organized in 1956, it began as the private initiative of Christian believers, not as a child of a church. In taking this course and becoming an association of Reformed Christians, the ARSS acted in the conviction that this was required by principle. Let us see what this principle is.

THE PRINCIPLE EXPLAINED

God has entrusted to each sphere a task which accords with its own specific nature. In seeking to perform their Christian service, therefore, men of God should regard the way God has structured the world, paying attention not only to what they do, but also how they do it. Since God is a God of order, not of confusion, it is important to Him that each agency performs its own proper task. To each He has given a specific assignment.

The founders of the ARSS were keenly aware that God has subjected everything in creation to Jesus Christ by whom and for whom are all things and in whom all things hold together (Col. 1:16,17). Into His hand He gave all authority in heaven and on earth. While God has entrusted unlimited authority to Christ the Mediator, Christ in turn has delegated authority to representatives of His people and has said, "go ye and teach all nations," and, "follow Me".

The founders recognized that, unlike the authority of Christ, that of all earthly persons and institutions is limited: limited by the assignment which Christ has given, limited to the area of life in which man is told to perform and called to serve.

The conviction that Christian science is the task of Christian believers, the Body of Christ, but not of the church institute is based on the Scriptural teaching of sphere sovereignty (which like the doctrine of the Trinity is more overheard than heard, more taken for granted than expressly stated in Holy Scripture). It is the conviction that the authority which people have as they function in one or other area of life is determined by the nature and task of that sphere. The state has the task of maintaining public justice in society; the church has the mandate to proclaim the Word and perform the ecclesiastical activities (discipline, sacraments and deaconal work) which have to do with worship. Family relationships, however should be honored in the church. The task of the school is to train students and the task of a Christian university is to give a scientific account of creation and thus to assist the people of God in carrying out their Christian cultural mandate.

The men who established the ARSS saw therefore that all human earthly authority, both personal and communal, is limited by God according to the very structure of things and the world of human relations. This limitation of authority according to life's spheres of activity is called sphere sovereignty. It means that all men and all things have been placed under Christ, for in all things He must have first place. In having been given their place alongside each other, each area is subject to the law of God. Like the gears of a differential, to borrow an illustration of Abraham Kuyper, each sphere intermeshes with the others but does not displace them. A disruption in the one moreover causes havoc in the others.

A LOOK AT HISTORY

In the United States as well as in Canada the original inspiration to learning came from the church. Harvard, the oldest university in North America, was founded to guarantee to the Puritans of New England an educated ministry. It still bears the motto *Christo et Ecclesiae* on its seal. In 1642 the rules of Harvard included the following, "Let every student be plainly instructed, and earnestly pressed to consider well, the main end of

his life and studies is, to know God and Jesus Christ which is eternal life, John 17:3, and therefore to lay Christ in the bottom, as the only foundation of all sound knowledge and learning." Columbia was the child of the Trinity Episcopal Church. Dartmouth started as an Indian missionary school. The Church of England organized William and Mary; the Presbyterians started Princeton; the Baptists, Brown and the Dutch Reformed, Rutgers. This was the accepted pattern. The Methodists brought to birth more than twelve hundred institutions of higher learning, claims Bishop F. Gerald Ensley; but the Roman Catholic Church eventually surpassed all others in the number of colleges.

In Canada the course of events in institutions of higher learning has been much the same. The Baptists founded what is now McMaster University in Hamilton. The Anglicans founded Huron College which grew into the University of Western Ontario. The Lutherans founded what has become Lutheran University of Waterloo. The Baptists started Acadia University in Wolfville, Nova Scotia and the Methodists organized Mount Allison University. One may conclude without fear of contradiction that in North America higher learning and the church have lived close together. The church desired its young men to be trained in the arts and sciences in order to become educated ministers and therefore gave the great impetus to colleges and universities — at least until 1862 when the Morrill Land Grant Act was passed and put the resources of the state squarely behind higher education and in Ontario provincial grants were issued to "non-sectarian" institutions.

A PRACTICAL GROWTH

The conclusion should not be made that the churches organized colleges because they were convinced that Scripture directed the institutional church to do so. No, the church did this because this was the practical thing to do. "The American churches — Reformed or otherwise — acted not from a consideration of principle, but out of the exigencies of a practical situation. They did not face the question of 'propriety' in connection with church ownership of educational institutions" (Acts, 1957, Christian Reformed Church, p. 490).

A SAD DEVELOPMENT

But all is not gold that glitters. Not only was the union between the church and the school faulty inasmuch as it brought into the church activities which are foreign to its nature and task, but the whole idea of Christian education left much to be desired. Prof. W. Harry Jellema (God Centered Living, p. 107) describes the dominant idea of Christian education in the nineteenth century as follows, "Nor does it appear that the founders of the denominational colleges in the nineteenth century felt the need of independent diagnostic thinking on Christian premises, about the educational pattern of the Christian college. Training of a ministry once again became primary function; for subject matter the denominational colleges took over the existing curriculum; as independent of the state they felt wholly free to emphasize the cultivation of personal evangelical Christian life; the faculty was devout. And the combination of such elements was presumed to answer the question, 'What makes education Christian?'"

Because the denominational colleges took over the existing curriculum and did not for long stand still to reflect what the precise character of Christian education might be in the arts and sciences, it was generally assumed that their 'religion' has little to say. In other words, large sections of the curriculum in the church college became virtually indistinguishable from that of an avowedly secular institution. The next step was not hard to predict. When the government, which

in the last century has increasingly presumed to be the authority in cultural matters (nearly all schools and museums today are government institutions) and offered financial support either as a grant or in other ways, the churches in many instances relinquished control of their institution, except of the theological college and sometimes a small liberal arts school. They did this believing that in the arts and sciences, art is art and science is science and should be taught with an open mind, not in a sectarian way. The trend toward the acceptance of state control in return for "non-sectarian" guarantees can be seen in such Ontario institutions as Assumption University in Windsor, Western in London, McMaster in Hamilton, Queens in Kingston and Lutheran University in Waterloo. Although the development has not been completely parallel in each case, nevertheless in each instance one can see that the actual separation of education from religion within the denominational institution led (or is leading) to a takeover, partial or complete, by the supposedly neutral state.

Professor Hendrik Van Riessen has shown (The University and its Basis) that under the influence of the separation of life into the scheme of nature-supernature (in which science fits into the category of nature) the separation of learning from the church gradually but surely led to a religious secularization. The university, he says, which was once free, used its rightfully won sphere sovereignty to establish a supposed religious autonomy and declared itself free from faith and did so with the consent of the church. Science's breakaway from faith preceded it breakaway from the church.

THE CHOICES AVAILABLE TODAY

There are, it appears, three ways in which Christians who desire to promote Christian higher education can proceed. (1) They may take over the nature-supernature scheme and say, as did the president of a college of a Reformed church, that science and religion occupy separate areas of life. In such a case the Christian character of education will be limited to those courses which are non-scientific and to some peripheral aspects of college life but will not pervade the subject matter of science. (2) They may continue the church's control of the college and seek to use the church as the means to safeguard the Christian character of the teaching and build a Christian philosophy of education. (3) They may unite as an association of believers for the purpose of promoting and undertaking Christian education and function as a faith community alongside the institutional church in order to accomplish this educational and non-ecclesiastical task.

For many people the choice between (2) and (3) is almost a toss up. What difference does it make, they ask, whether the church or an association controls the school? Just so it is a Christian school! These people may think that the sad story of how Christian colleges in North America have departed in such high percentage from the moorings on which they were launched says nothing against a church school because they were run by churches which became liberal and so of course the schools became liberal with them.

Actually church and school, when they are joined organizationally, rise and fall, progress and decline together. The influence of the one upon the other is like traffic on a two way street. There is no safeguard for the school in the church; neither, for that matter, is there a safeguard for the church in the school. The history of Christian churches gives no security whatsoever. Secularization in college and liberalism in church have been going hand in hand for a century and more. The safeguard for the school will not be found in any institution, but only in the Word of God. How this can best be secured should be explained in another issue of the Bulletin.

It should, however, be stated here that if higher education is to remain truly Christian, i.e., scripturally directed, it should be bound

directly to the Word of God, without the interposition of any institution, not even the church. Although it was farthest from the intentions of the founders of church-controlled colleges and universities, (their intention was the very opposite), the placing of the school under the church has led in all too many instances to holding learning aloof from the Holy Scriptures. O, the church school did seek to raise theology as a science above the other "secular" sciences, but since theology is no more inherently biblical than the other disciplines, this was not a great help. Even the creeds of the church were no great help, because, although they function well in the church, when they are diligently used as a true expression of the church's faith, and are truly a form of unity, they do not address themselves directly to the work of education, either its theory or its practice.

This has been a great handicap in seeking to retain truly Christian education in a college organized to instruct the students to 'lay Christ in the bottom'.

There is a better way. 'Better' because it accords with the divinely ordered nature of the school and learning. 'Better' because it puts the school directly under Christ, not an institution. 'Better' because it respects the creation order. This is the way of having an association of Christian believers control the school and formulating the Scriptural principles on education in an educational creed. This is the way the ARSS has followed.

ARSS NEWS IN BRIEF

ARSS 1964 HANDBOOK

The secretariat has made available a handbook in mimeographed form. This 24 page booklet contains information concerning the officers, trustees, members, chapters and student clubs. It is available for 25¢ a copy or 5 for \$1.00 and can be ordered from the Secretariat.

NEW CHAPTER FORMED IN CENTRAL ALBERTA

On March 12, the Central Alberta Chapter of the ARSS was organized in Red Deer, Alberta. The Rev. J. Binnema of Rocky Mountain House was chosen president, Mr. Ralph J. Huizenga of Red Deer was elected secretary and Mr. John de Viet of Red Deer, treasurer. The number of chapter members totals 19. Congratulations!

There are a number of other chapters in various stages of becoming organized. We hope to announce their organization in the next issue of the Bulletin.

NEW SECRETARY FOR THE EXECUTIVE DIRECTOR

Miss Anne Sneepe of Toronto has accepted the position as secretary for the Executive Director. Miss Sneepe has had three years secretarial experience in Toronto and is dedicated to the cause of the ARSS. She will perform secretarial work for our central office and for the Reformed Ecumenical Synod of which Dr. Schrotenboer is the general secretary. Her presence in the office will make for more prompt mailings of materials and an accurate expediting of business. Her services will be appreciated especially when the Director is away from home.

MAIL CAMPAIGN FOR FUNDS

During May a campaign for funds through the mail will be conducted to help meet the expenses of the ARSS. The ARSS has built a good reservoir of good will in the past years and hopes to tap some of this in the most inexpensive way possible, namely, by promotion through the mail. The Secretariat will welcome receiving lists of names and addresses of people who may be willing to send the ARSS a contribution. Just this week two sizeable gifts were received.

Secretariat: 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont.